41

அதிகமான்

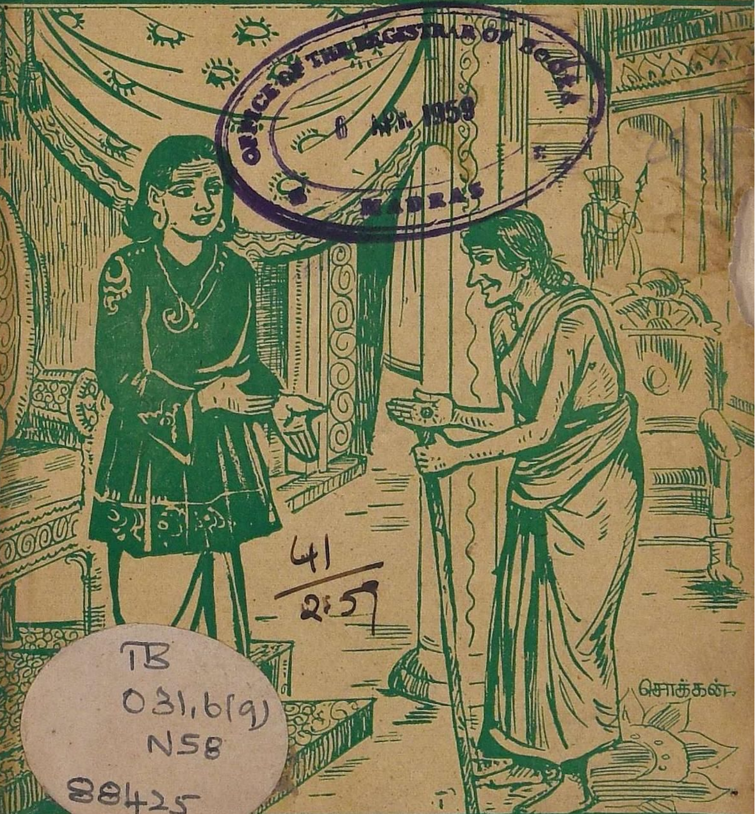

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
6 APR 1959
MADRAS

41
2:5

TB
031,6(9)
N58
88425

ராஜா ராமசந்தர் & கம்பெனி, சென்னை-5.

அதிகமான்

(உயர்நிலைப்படிவ துணைப்பாட நூல்)

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
6 - APR 1959
MADRAS

எழுதியவர் :
பேராசிரியர், வித்துவான் :
பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார், பி. ஓ. எல்.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், புதுக்கல்லூரி, சென்னை.

41/2.59

பிரசுரகர்த்தர் :
ராஜா ராம்சந்தர் & கம்பெனி,
520, திருவல்லிக்கேணி ஹைரோடு, சென்னை-5.

முதற் பதிப்பு—1958

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பக நூலகம்
88425
சென்னை-600 008.

உரிமை பிரசுரகர்த்தர்களுடையது

Paper used: 24 Lbs. D. C. white printing.

TB
031,6(9)
N58

விலை அணா 15 அல்லது 94 ந.பை.

Printed at Raja Ramchander Press,
No. 4, Nallathambi Mudali St., Triplicane, Madras-5.

முகவுரை

தமிழ் மக்களின் பழைய பெருமை அறிதற்குப் பெருந்துணை செய்வன பொது வகையில் சங்க நூற்களே ஆயினும், சிறப்புவகையில் புற நானூறு என்னும் நூலேயாகும். இதனுள் பெருநில மன்னர்கள், குறுநில மன்னர்கள் மற்றுமுள்ளவர்களின் ஒழுகலாற்றைத் தெள்ளத் தெளிய உணரலாம். அங்குக் கூறப்பட்டுள்ள குறுநில மன்னர்களில் ஒருவனே அதிகமான் என்போன். அவனது வரலாற்றை மாணவர்கள் செவ்வனே தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டே இந்நூல் உரைநடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனை மாணவர்கள் முறையாகப் படித்துப் பழம் பெருமக்களின் பண்பினை உணர்ந்து பெருமிதம் கொள்வார்களாக.

சென்னை,
1—11—'58.

இங்ஙனம்,
ஆசிரியர்.

உள்ளுறை

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	ஈகையின் மாண்பு	1
2.	வள்ளல்கள்	8
3.	அதிகமான் வாழ்க்கை	22
4.	அதிகனது கொடைச் சிறப்பு	34
5.	அதிகனது வீரம்	46
6.	அதிகன் போக்கிய தூது	55
7.	அதிகனது இறுதிக்காலம்	74
8.	அதிகமானும் நடுகல்லும்	88

1. ஈகையின் மாண்பு

உலகில் உள்ள பல பிறப்புக்களுக்கு இடையே, மக்கள் பிறப்பே மாபெருஞ் சிறப்புடையது. இதனால் இப்பிறப்பைப் புகழ்ந்து பேசிய புலவர் பெருமக்கள் பலர் ஆவார். எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப்பிறவி தான் "யாதினும் அரிது காண்" என்றனர், தவராச சிங்கமாம் தாயுமானவர். "எண்ணிலாத நெடுங்காலம், எண்ணிலாத பல பிறவி எடுத்தே இளைத்து இங்கு அவை நீங்கி மானிடத்தில் வந்து உதித்து" என்று உரைத்தருளினர், உத்தமர் சிதம்பர சுவாமிகள். "அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது" என்று அறிவுறுத்தினர் ஔவை மூதாட்டியார். இங்ஙனம் அறிவுறுத்திய ஔவையார் மானிடப்பிறப்பில் பிறந்து விட்டால் மட்டும் பலன் இல்லை. "தானமும் தவமும் தான் பெறல் அரிது" என்றும் அறைந்துள்ளனர். இதனால் மக்களாகப் பிறந்தவர் முதற்கண் தானம் புரிந்து பின்னரே தவத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை உணர்தல் வேண்டும். இது குறித்தே திருவள்ளுவர் கொடைச் சிறப்புக்குரிய இல்லறத்தை முதற்கண் பேசித் துறவறத்தை அடுத்தாற்போல் பேசினர் என்க.

இல்லற இயலிலேயே ஈகையைப் பற்றிய ஓர் அதிகாரத்தை திருவள்ளுவர் அமைத்துள்ளார். ஈகை எனினும் கொடை எனினும் ஒன்றே. ஈகையாவது யாது என்பதை விளக்க வந்த பரிமேலழகர் “வறியராய் ஏற்ருர்க்கு மாற்ருது கொடுத்தல்” என்றனர். அதாவது ஏழையாய் வந்தவர்கட்கு இல்லை என்ஞது ஈதல் என்பதாம். வறியார்க்கு ஈவதே ஈகை என்பது யாவருடைய கருத்தும் ஆகும். “வறியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை” என்ருர் வள்ளுவர். ஆனல் பிறர்க்கு ஈவது ஈகையாகாதோ எனில் ஆகாது. பிறர்க்கு ஈவது ஏதோ பின்னுல் மனத்தில் தனக்கு நன்மை ஏற்படக்கூடும் என்ற குறிக்கோளைக் கொண்டு செய்யப்படுவதாகும். ஆற்ருதார்க்கு ஈவதாமான கடன் என்று நாலடியார் கூறுமாற்றையும் தெளிக. இங்ஙனம் திருப்பிக் கொடாதவர்க்குக் கொடுக்காது திருப்பிக் கொடுப்பார்க்குக் கொடுத்தல் பொலி கடன் என்னும் பெயரினையுடையதே அன்றிக் கொடை ஆகாது. இன்னின்னர்க்குக் கொடுக்க வேண்டும். இன்னின்னர்க்குக் கொடுத்தல் கூடாது எனவும் நம்முன்னேர் கூறிச்சென்றுள்ளனர். மாண்புடையவர்கள், நண்பர்கள் தத்தமக்குரிய முறை ஒழுங்கில் தவருது நடப்பவர்கள், வறுமையுற்று வாடுவோர், தம்மைக் காப்பவர் இன்றி அனதைகளாக உள்ளவர்கள், தந்தையர், தாய்மார், ஆசிரியர்கள், ஆபத்துக் காலத்தில் உதவி புரிந்தவர்கள் ஆகிய இவர்கட்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும்

எதிரில் ஒருபேச்சும் மறைவில் ஒரு பேச்சும் பேசுகின்ற வர்கட்கும், ஆசை மிக்க தூதர்கட்கும், பரந்த கேள்வி அறிவு இல்லாதர்கட்கும் (அதாவது மூடர்களுக்கு) பொருளைக் கவரும் திருடர்கட்கும், காமுகர்கட்கும், தீங்கு இழைக்கும் தீயவர்கட்கும், கர்வங் கொண்டு திரிபவர்கட்கும், அற்பத் தொழில்புரியும் அசடர் கட்கும் ஈதல் ஒண்ணுது எனக் காசிக்காண்டம் கழறுகிறது. ஆகவே, அலந்தவர்க்கு ஆற்றுவதே கொடை என்பது பெற்றும்.

கொடையினுல் ஒருவேளை மேலுலகம் கிட்டாது என்று அறிந்தாலும் கொடுத்தலே சாலச்சிறந்ததாகும். நல்லவழியினுல் கூடப் பிறரிடம் இருந்து நாம் கொள் ளுதலினும் கொடுத்தலே நன்மை தருவதாகும். "கொள் எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தது" எனப் புற நானூறு புகல்கிறது. ஈவதே பெருமை அன்றி இரக் கின்றது இழிவே அன்றே ?

நம்மைவந்து கேட்கின்றபோது, நம் வாயால் இல்லை என்று கூறுதல் கூடாது. ஒருவன் நம்மை வந்து அடுத்து வேண்டியது கூட இழிவு அன்று. அந்தத்தருணம் "ஈயேன்" என்று கூறுவதுதான் மிகவும் இழிந்ததாகும். இது குறித்தே கன்னன் கண்ணனிடம் வரம் வேண்டியபோது "இல்லை என்று இரப்போர்க்கு இல்லை என்று உரையா இதயம் எனக் கருள்" என்றே வேண்டி நின்றுன். இது கருதியே

வள்ளுவர் "இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்" என்று இயம்பிப் போந்தார். இதில் மற்றும் ஓர் உட் பொருள் உளது. அதாவது, தன்னை அடுத்த யாசகன் "ஐயா! என்னிடம் உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் இல்லையே" என்று கூறுவதற்குமுன் அவனது குறிப்பு அறிந்து கொடுத்தலே ஆகும் என்பதாகும். இதனையே நளனும் இந்திரன் முதலான தேவர்கட்கு எடுத்து இயம்பினன். இதனை "இலன் என்னும் எவ்வம் கூறுது இரப்பினை நிரப்பல் நன்றும்" என விநாயக புராணம் விளம்புகிறது. அதுவே, "அருத்தியன் இலன் என்னுமுன் அளித்தல்" என அறிவிக்கின்றது. இன்னமும் இக் கொடைச் சிறப்பை விளக்கவந்த பெரியோர்கள் நம்மை வந்து யாசித்தவர்கள், பிறரிடமும் போய் "இல்லை எங்கட்கு இடுங்கள்" என்று கூறுதவகையில் ஈய வேண்டும் என்றும் தம் நூல்களில் இசைக்கின்றனர். இதனை, "பிறர்பால் கூறுது இரக்கமோடு ஈதல்" என விநாயக புராணம் விளம்புகிறது. இம்முறையில் நம் முன்னோர்கள் திகழ்ந்தனர் என்பதைப் பரிபாடல் "இல்லது நோக்கி இளிவரவு கூறுமுன் நல்லது வெஃகி வினை செய்வார்" என்று பகர்கிறது. அதாவது பொருள் இல்லாத வறுமை நிலையினை அறிந்து, தங்கள் இழி நிலையினை எடுத்து இயம்பும் முன் கொடுத்தல் நல்லது என்பதை விரும்பிக் கொடையாகிய செயலைச் செய்வர் என்பதாம், "பிறன் கடை மறப்ப நல்குவர்" எனக் கோவூர் கிழார் சோழன் நலங்

கிள்ளியின் கொடையினைக் குறித்துக் கூறியுள்ளார். சோழர்கள் இவ்வாறே ஈந்து ஈந்து இனிய புகழை ஈட்டினர் என்பதைத் தண்டி அலங்காரத்தின் உரையின் மேற்கோள் பாடலால் தெரிந்து கொள்ளலாம். அப்பாடலின் கருத்து "உறையூர் சோழனது திருமுகத்தைப் பார்த்த கண்கள் பின்னர்ப் பிறரிடம் சென்று இரக்கப் பாராவாம்" என்பதாம். தேவாரமும் இவ்வாறு ஈயும் கொடையாளர்களை "இன்மையால் சென்று இரந்தார்க்கு இல்லை என்னாது ஈந்து உவக்கும் தன்மையார்" என்று சாற்றுகிறது. "இரப்பவர்க்கு ஈயவைத்தார்" என்றும் இயம்புகிறது.

கொடைச் சிறப்பால் செல்வம் எப்பிறப்பிலும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கும் என்பது முன்னோர் கருத்தாகும். செல்வத்தையோ ஏனைய பொருள்களையோ பிறர்க்கு ஈயாது சேமித்துச் சேமித்து நிதி சேமிக்கும் இடங்களில் சேர்த்து வைத்தால் அஃது இம்மைக்கு மட்டும் பயன் தருமே அன்றி, மறுமையிலும் வந்து பயன் தராது. ஆனால், ஏழை எளியவர்கட்குக் கொடையின் மூலம் கொடுத்தும் செலவிட்டும் வந்தால், அது நிதி சேமிக்கும் இடத்தில் சேமித்து வைத்தாற் போன்று பாதுகாவலுடன் இருந்து, மறுமையிலும் வந்து அப்பொருள் நற்பயனைத் தருவதாகும். இது குறித்தே நாயனார் "பெற்றான் பொருள் வைப்புழி" என்றும் நினைவுபடுத்திச் சென்றனர்.

இப்படிப் பிறர்க்குக் கொடுத்து உதவி வருபவனைத் தீய நோய்கள் தீண்டுவதில்லை. பசியும் அவனைப்

பற்ருது. இத்தகைய வாய்ப்புக் கொடையால் விளை வதால் மக்கள் மேற்கொள்ளவேண்டியது கொடையே அல்லவா? இங்ஙனம் கொடுக்காமல் பொருளை வைத்து இறுதியில் இழந்து விடுகின்றனரே! பிறர்க்கு ஈவ தனுல் இன்பம் உண்டு என்பதை உணராமல் இருக்கின் றனரே! என்னே அறியாமை! "ஈத்து உவக்கும் இன் பம்" என்று அல்லவோ வள்ளுவர் வரைகின்ருர்! அக நானூறு "ஈதல் இன்பம்" என்று இசைக்கின்றது. செல்வத்தைப் பெற்ற பயன் ஈதலே அன்ருே? அங்ங னம் ஈயாது நாமே துய்ப்போம் என்று இருந்தால் அறத்தையும் இன்பத்தையும் வீட்டையும் அல்லவோ இழந்தவர் ஆவோம். "ஈட்டிய எல்லாம் ஈதற்கே" என்பது புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் கட்டளை. "ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்" அன்ருே? உலகில் இறத்தலைப் போன்று துன்பம் தருவது ஒன் றும் இல்லை. அதைவிடத் துன்பம் தருவது பிறர்க்குக் கொடுக்காத பண்பு இன்மையே யாகும். இதனுல் ஈயாது இருத்தலை விட இறந்து படுதல் சாலவும் சிறந்தது என்பதாம். "இரப்பவர்க்கு ஈய வைத்தார்" என்னும் இறைவன் அமைப்பிற்கே கேடு சூழ்பவர் இருந்துதான் யாது பயன்? ஈயாத நிலை மிக மிக இழிந்த நிலை. இந்நிலையினை எவரும் வெறுத்து ஒதுக்கியுள்ள னர். பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் தான் கூறிய வஞ்சினத்துள் அதாவது சபத மொழிகளின் ஈற்றில், "இரப்பவர்க்கு

ஈயா இன்மை யான் உறவே" என்று இயம்பி இருப்பது எதைக் காட்டுகிறது? ஈயா நிலை பெறுவது இழிநிலை. அந்நிலேயினையான் பெறுவேனுக என்பதை அன்றோ? அது காட்டுகிறது. "இந்நிலேயினை யான் பெருதிருக்க யான் என் எண்ணத்தை முடிப்பேன்" என்ற சூளுரை யினை அன்றோ அவன் உரைத்துள்ளான். இவ்வாறே தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூலும் ஈயாது கரப்பவர் நிலையை இழித்துக் கூறுகிறது.

ஆகவே, பொருள்களைப் படைத்தவர் பிறர்க்கு ஈந்து புகழ் அடைதலே மக்கட் பிறப்பின் மாண்பாகும். அப்படிப் புகழ் ஈட்டிய அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி யின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைக் காண்போமாக. அதிகன் கடை எழுவள்ளல்களில் ஒருவன். எனவே, அவ்வெழுவள்ளல்கள் யாவர் என்பதை ஈண்டு அறிதலும் இன்றியமையாதது. ஆதலின் அவர்களைப் பற்றியும் சில குறிப்புக்களையும் அறிவோமாக.

2. வள்ளல்கள்

முன் அதிகாரத்தில் எடுத்துக் காட்டிய ஏதுக்களால் மக்களுக்கு அமையவேண்டிய பண்புகளுள் ஈகை என்பது தலை சிறந்த பண்பாகும் என்று பார்த்தோம். இத்தகைய பண்பினை மேற்கொண்டவர் பலர் நம் நாட்டில் இருந்திருக்கின்றனர். அப்படி இருந்ததனாலும் இருப்பதனாலும்தான் இவ்வுலகம் இன்றும் நின்று நிலவி வருகிறது. இதனை நமது புறநானூறு என்னும் பொற்புறு நூல் பெறுதற்கரிய தேவாமுதம் பெற்ற போதும், அதனைத் தாமே உண்டு வாழாது பிறர்க்கும் கொடுத்து வருவதால்தான் இவ்வுலகம் நிலைத்துத் திகழ்கிறது. தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் முயற்சியுடையவர்கள் இன்றும் இன்னும் இருந்ததனலும், இருப்பதனலும்கூட இவ்வுலகம் நிலைபெற்றுள்ளது என்றும் இந்நூல் கூறுகிறது. இத்தகைய பண்புயுடையவர்களே வள்ளல்கள் எனப்படுவர். இவர்களைப் பற்றிக் கம்பன் கூறும்போது, "உள்ளி உள்ள எல்லாம் உவந்து ஈயும் வள்ளியோர்" என அவர்களை வாயார வாழ்த்தினன். இப்பண்புடையார்களுள் தலை சிறந்து விளங்கியவர்கள் கடை எழுவள்ளல்களே யாவர். கடை எழுவள்ளல்கள் என்று கூறப்படுவதனல் முதல் எழுவள்ளல்கள், இடை எழுவள்ளல்கள்

இருந்தார்கள் என்பதும் தெரியவருகின்றதன்றோ! அவ்விரு தொகுதியினரைப் பற்றி அமயம் வரும்போது அறிந்து கொள்வோம். ஈண்டுக் கடை எழுவள்ளல் களைப் பற்றிச் சிறு குறிப்புத் தந்து மேலே செல் வோமாக.

கடை எழுவள்ளல்களாவார்: பேகன், பாரி, காரி, ஓரி, நள்ளி, ஆய், அதிகன், என்பவர்கள். இவர்களுள் பேகன் என்பவன் வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன் என்றும் கூறப்படுபவன். நல்லூர் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவன். மலைநாட்டை யுடையவன். இவனது குடி ஆவியர் குடி. இதனாலேயே இவன் வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன் என்னப்பட்டான். இவன் தன் மனையாளாகிய கண்ணகி என்பாளைப் பிரிந்து (கோவலன் மனைவியாகிய கண்ணகி என்பாளைப் போன்று கண்ணகி என்ற பெயரையுடையவள்) வேறு ஒருத்தியின் வயத்தனாய் வாழ்ந்தவன். இவன் மலை நாட்டு மன்னன் என்பதைப் பெருஞ்சித்திரனார் "பெருங் கல் நாடன் பேகன்" என்றும், நல்லூர் நத்தத்தனார் தமது சிறுபாணாற்றுப் படையில் "பெருங்கல் நாடன்" என்றும் குறிப்பதனால் அறியலாம். இவர் அவனை "ஆவியர் பெருமகன்" என்றும் கூறி அவன் ஆவியர் குடி யினன் என்பதையும் அறிவிக்கின்றார். இத்தகையவன் மயில் ஒன்று தன் தோகையினைவிரித்து ஆடுவதைக் கண்டு ஒருவேளை அது தனது குளிருக்கு ஆற்றாது

தனக்கு ஒரு போர்வை வேண்டும் என்ற குறிப்பினை அறிவிக்கின்றதோ என்று உணர்ந்தவனுய்த் தான் போர்த்தியிருந்த போர்வையினை அம்மயிலுக்கு ஈந்து மகிழ்ந்தவன். இவனது கொடைத் திறத்தைச் சிறு பாணுற்றுப் படை "கான மஞ்சைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய பேகன்" என்று சிறப்பிக்கின்றது. அதாவது காட்டில் ஆடிய மயிலுக்கு மேலாடை ஈந்த பேகன் என்பதாம். பரணரும், "படாஅம் மஞ்சைக்கு ஈந்த எங்கோன் பேகன்" என்று பாடினர். கபிலர், "மடத் தகை மாமயில் பனிக்கும் என்று அருளிப் படாஅம் ஈத்த பேகன்" என்று இதனைப் பாராட்டிப் பேசினர். பேகனைப் போலவே, வரகுண பாண்டியன் என்பவன் குவளைப் புனலில் தவளை அரற்ற ஈசன் தன்னை ஏத்தின என்று காசும் பொன்னும் கலந்து தூவினன்; இதோடு இன்றி ஓடும் பல் நரி ஊளை கேட்டு அரனைப் பாடின என்று படாஅம் (போர்வை) பல அளித்தனன். என்னே ஈகையின் மாண்பு! இன்னதுதான் இன்னதற்குக் கொடுக்கலாம் என்பதைக் கூடச் சிந்தியாமல் யார்க்கும், எதையும் ஈந்த பண்பை நமது செந்தமிழ் மொழி "கொடை மடம்" என்று செப்புகிறது. இதன் பொருள் கொடுக்கும் நிலையில் மடமைப்படுவதாகும். இவ்வாருன கொடை மடத்திற்குப் பேகனும் பாரியும் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இத்தகைய மாண்புடைய பேகனைப் பாணர், கபிலர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்க்கிழார், வன்பரணர் முதலான புலவர்கள் பாடியுள்ளார்.

பாரி என்பவன், முந்நூறு ஊர்களையுடைய பறம்பு நாட்டிற்கும் பறம்பு மலைக்கும் தலைவன். இவன் வேள்பாரி என்றும் வழங்கப்படுபவன். இவன் கொடையில் சிறந்தவன். இவனுக்குரிய முந்நூறு ஊர்களையும் மற்றைப் பொருள்களையும் பரிசிலர்க்குக் கொடுத்துப் பரவசமுற்றவன். இவன் கோட்டையினை ஒரு சமயம் முடியுடை மூவேந்தர்களும் முற்றுகையிட்டனர். அதுபோது கபிலர் அம்முரணுடை மூவேந்தர்களை நோக்கி, "மன்னர்காள்! நீங்கள் எத்தனைக் காலம் இவ்வரணை முற்றுகையிட்டாலும் இதனைக் கொளற்கு அரிது. நீங்கள் இவனை உங்கள் படைப்பலம் கொண்டு வெல்ல இயலாது. நீங்கள் இரவலர் கோபங் கொண்டு எம் புரவலனை இரப்பீராயின் தன்னையே உங்கட்குக் கொடுத்து உதவுவன்; நாட்டையும் கொடுத்து நனிமகிழ்வன்" என்று கூறியது கொண்டு, இவனது கொடைச் சிறப்பைக் குறித்து உணரலாம் அன்றோ?" இதனை "வாடினீர் பாடினீர் செலினே நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்" என்ற அடிகளில் காணலாம். பாரி முந்நூறு ஊர்களையும் ஏனையவற்றையும் ஈந்து புகழ் ஈட்டியது கூட அவ்வளவு சிறப்பு இல்லை. அவன் ஓர் அறிவு உயிராம் முல்லைக்குத் தான் ஊர்ந்து வந்த தேரை ஈந்ததே பாராட்டிற்குரிய செயலாகும். இவன் வரும் வழியில் முல்லைக் கொடி ஒன்று கொழுகொம்பு இன்றி நன்கு படர்தற்கு இன்றிக் காற்றால் அலைப்புண்டு ஆடி அசை

தலைக்கண்டு அதற்கு உடனே உதவி புரிதல் வேண்டும் என்ற உள்ளத்தனுய்க் கொழுகொம்பு ஒன்றைத் தருவித்து நடக்கூட எண்ணங் கொள்ளாத வனுய்த்தான் ஏறிவந்த தேரை அதன் அருகு நிறுத்தி அதனை அதன்மீது படருமாறு செய்து தான் கால் கொடுநடந்து தன் அரண்மனை உற்ருன். இது கொடை மடத்தின்பால் பட்டதன்ரே? இவ்வருஞ் செயலையே பல புலவர்கள் பாடிப்புகழ்ந்தனர். நல்லூர் நத்தத்தனர் "சிறுவீமுல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய பறம்பின் கோமான் பாரி!" என்று பாடினர். கபிலர், "கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த பரந் தோங்கு சிறப்பின் பாரி" என்று களிப் புடன் பாடினர்.

பாரியின் கொடைச் சிறப்பை இகழ்வது போலப் புகழ்ந்து வஞ்சப்புகழ்ச்சி அணியமையக் கபிலர், "கொடையில் சிறந்தவன் பாரி என்று செந்தமிழ்ப் புலவர்கள் பாடிக்களிப்பர். பாரி ஒருவன்தான் கைம்மாறு கருதாது கொடுப்பவன் என்று கருதாதீர். மாரியும் உண்டு கருதாது தருதற்கு" என்று பாடியும் உள்ளார். இவனது வள்ளல் தன்மையின் சிறப்பைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் "கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று கூறினும் கொடுப்பார்இலை" என்று தமது திருப்பாட்டில் தீட்டியுள்ளார். இறைவனது திருப்புகழ் செப்பப்படுகின்ற இடத்து இவனது புகழும் இயைத்துப் பாடப்படுமானல், இவனது வள்ளன்மை

இத்துணைத்து என்று வரையவு வேண்டுமோ! இவனை யும் பேகனையும் இணைத்துப் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை யுடையார்,

முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
எல்லைநீர் ஞாலத் திசைவிளங்கத்—தொல்லை
இரவாமல் ஈந்த இறைவர்போல் நீயும்
கரவாமல் ஈகை கடன்.

என்று உபதேசித்துள்ளார்.

இத்தகைய வள்ளலைப் பாடிய புலவர்கள், கபிலர், பாரியின் திருமகளார், நல்லூர் நத்தத்தனுர், பெருஞ் சித்திரனுர்.

காரி என்பவன் மலையமான் திருமுடிக்காரி என்றும் மலையமான் என்றும் மலையன் என்றும் அழைக்கப்படு பவன். இவன் பெண்ணையாற்றங்கரையில் உள்ள மலாடு என்று வழங்கப் பெறும் மலையமான் நாட்டின் மன்னன். மலையமான் நாடே மலாடு என மருவியது. இவனது கோநகர் கோவலூர் ஆகும். இவனது உதவி மூவேந்தர்கட்கும் வேண்டியதாக இருந்தது. அவர்கள் மற்றொரு மன்னனுடன் பொரத் தொடங்கியபோதெல் லாம் இவனது உதவியினையும் பெற்றுப் போர் தொடங்கினர் என்றால் இவனிடத்து மூவேந்தர்கள் கொண்டிருந்த மதிப்புத் தெள்ளத்தெளிய விளங்கு கின்றதன்றே! இதனல் இவன் படை வீரனுகவும் திகழ்ந்தான் என்பதையும் ஈண்டே உணர்ந்து கொள்ள லாம். இவனுக்கு முள்ளூர்மலை உரிமையுடையதாக

இருந்தது. இவனிடம் இருந்த குதிரையும் காரி என்னும் பெயரையுடையது. புலவர்களை உப சரிப்பதில் முன்னணியில் நிற்பவன். அந்தணர்கட்கு நிலக் கொடை வழங்கிய நிருபன். இவன் காரிக் குதிரையுடையவன் என்பதையும், பாரிபோல வழங்கும் வள்ளல் என்பதையும், போரில் வல்ல போர் வீரன் என்பதையும் சுருங்கக் கூறும் முகத்தால் பெருஞ்சித்திர னர், "காரியூர்ந்து பேரமாக் கடந்த மாரி ஈகை மறப் போர் மலையன்," என்று சித்திரித்து உள்ளார். இவன் ஈகையில் ஈர மென் மதுரவாக்குடன் ஈவான் என எடுத்து இயப்புவாராய் நல்லூர் நத்தத்தனர் "ஈரநல்மொழி மருள இரவலர்க்கு வையகம் ஈந்த காரி" என்று இனிது இயம்பினர். இவரது வாக்கால், இவன் குதிரைகளையும் ஈந்த குரிசில் என்பது "புரவியொடு வையகம் ஈந்தகாரி" என்று சுட்டிக்காட்டுவதாலும் அறியவருகின்றது. இவனைப் பாடிய புலவர்கள், கபிலர், மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என்பவர்கள்.

ஓரி என்பவன் வல்வில் ஓரி என்றும், ஆதன் ஓரி என்றும் கூறப் பெறும் பெருமை சான்றவன். இவன் கொல்லி மலைக்கும் அதனைச் சார்ந்த நாட்டிற்கும் தலைவனுவான். இவனிடம் ஓரி என்னும் குதிரை இருந்தது. இவன் காரியோடு பொருத சிறப்பைச் சிறுபாணுற்றுப்படை அழகுறக் "காரிக்குதிரைக் காரி யொடுமலைந்த ஓரிக்குதிரை ஓரியும்" என்று உரைக்

கிறது. இவன் கொல்லிமலைக்கு உரியவன் என்பதைப் பெருஞ்சித்திரனார் 'கொல்லி ஆண்ட வல்வில் ஓரி' என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவன் நல்ல வளமுள்ள நாடுகளைக் கூத்தர்க்கு ஈந்து குதூகலிப்பவன் என்பது சிறுபாணாற்றுப்படையால் அறியவருகிறது. நல்நாடு கோடியர்க்கு ஈந்த ஓரி என்பது நல்லூர் நத்தத்தனார் வாக்கு. இவ்வோரி என்னும் வள்ளல் வல்வில் ஓரி என்று பெயர் பெற்றமைக்குரிய காரணத்தை வன்பரணர் வாக்கால் தெள்ளத் தெளிய அறியலாம். அவன் ஒருசமயம் வேட்டைக்குச் சென்றபோது, தனது அம்பினை வில்லில் கோத்து எய்தபோது, அவ்வம்பு, யானையைக் கொன்று வீழ்த்தி, புலியை இறந்துபடச் செய்து, புள்ளிமான் தலையைத் தரையிலே உருட்டி, பன்றியைப் பாரில் படியச் செய்து, புற்றில் கிடந்த உடும்பின் உடம்பில் சென்று செறிந்தது என்று, கபிலர் வாக்கு நமக்குத் தெளிவாக்குகிறது. இது குறித்தே அவனை, "வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத்து இருந்தோன்" என்றும், வருணிக்கிறார் புலவர். இவன் தன் பெயரை இரவலர் கூறும்போது அதன் பொருட்டுச் செருக்கோ பெருமிதமோ கொள்ளாது தலைகுனிந்த தகவுடையவனும் ஆவான். இவனது கொடைச் சிறப்பைக் குறித்து வன்பரணர் குறிப்பிடுகையில், "ஓம்பா ஈகை விறல் வெய்யோன்" என்று இசைக்கின்றனர். அதாவது தனக்கென வைத்துக் கொண்டு பாதுகாவாத வண்மையினையுடைய வென்றி

வாய்ந்த விரும்பத்தக்கவன் என்பதாம். இவன் தான் வேட்டையாடி வீழ்த்திய மானின் தசையைத் தீயில் நன்கு பக்குவம் செய்து தேன் கலந்து இரவலர்க்கு ஈந்த இனி குணமுடையவன், இதனோடு பொன்னும் மணியும் பொலிவுடன் ஈந்தவன், இவற்றைத் தன் நாட்டில், நகரத்தில், அரண்மனையில் ஈந்த ஈரமுடையவன் அல்லன். சுரத்திடை நல்கிய சுந்தரக்குரிசில் ஆவான். இதனைப் புலவர் "பன்மணிக் குவையொடும் சுரத்திடை நல்கியோன்" என நவில்கின்றனர். இவனைக் காணச் செல்பவர் யானைகளையும், வெள்ளி நாரால் தொடுக்கப் பட்ட பொன்னரி மாலைகளையும் பிற அணிகலன்களை யும் பெற்றே திரும்புவார். "நார் தொடுத்த கண்ணி யும், கலனும், யானை இனத்தொடு பெற்றனர்" என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் காண்க. இவ்வாறு இவன் வரையாது ஈயும் வள்ளன்மையினைக் கழைதின் யானை யார் "வானம்போல வரையாதுசுரக்கும் வள்ளியோய்" என்று வாழ்த்தியுள்ளார்.

நள்ளி என்போன் கண்டீரக் கோப்பெரு நள்ளி என்று கூறப்படுபவன். இவன் தோட்டி என்னும் மலைக்குத் தலைவன். இதனைச் சார்ந்த நாடுகளும் காடு களும் இவனுக்கு உரியவைகளே. இவன் தன்னிடம் உள்ளவற்றை ஒளிக்காது ஈயும் வள்ளியோன் ஆவான். இதனை நல்லூர் நத்தத்தனர் "கரவாது நட்டோர் உவப்ப நடைப் பரிகாரம் முட்டாது கொடுத்த நள்ளி"

என்று சுட்டிக் காட்டினர். இத்தொடரில் உள்ள நடைப்பரிகாரம் என்பது இல்லறம் இனிது நடக்க வேண்டிய பொருள்கள் என்னும் பொருள் தந்து நிற்றலையும், முட்டாது என்னும் சொல் நாள் தோறும் தங்கு தடையின்றிக் கொடுத்து வந்தான் என்ற குறிப்பையும் விளக்கிக் கொண்டிருத்தலைக் காணவும். இவனது கொடைச்சிறப்பினை மேலும் குறித்து அறியும் முறையில், பெருஞ்சித்திரனார், "இவன் தன்னை யார் நினைத்து நெருங்குகின்றார்களோ அவர்கட்கு ஆர்வத்தோடு அவர்கள் வறுமை துன்பம் ஒழியும்படி ஈயும் ஈகையாளன்" என்று கூறியுள்ளார். இவன் கொடை வீரனோடு படைவீரனாகவும் விளங்கினன் என்பது "தள்ளாது ஈயும் தகைசால் வண்மைக் கொள்ளார் ஓட்டிய நள்ளி" என்று நவில்கின்றார் பெருஞ்சித்திரனார். நாள்தோறும் நன்கலம் களிற்றொடு நல்குவன் என வன்பரணர் இவனைப் பாடுகின்றார். இவன் தன்னை அண்டினவர்களின் வறுமை தீர வழங்கிய காரணத்தால் அவர்கள் காலைப்பண்ணை மாலையிலும் மாலைப்பண்ணைக் காலையிலும் வாசிக்கத் தொடங்கித் தமது பாடல் மரபையும் மறந்தனர் என்று அவனது அளவு கடந்த கொடையின் மாண்பை வன்பரணர் வாழ்த்துகின்றார். மேலும், அவன் ஒரு முறை, வேட்டைமேல் நாட்டமுற்றுச் சென்று வேட்டையாடி மான்களை வீழ்த்திய நிலையில் இரவலர் சுற்றத்தார் பசியின் கொடுமையால் பரிபவப்பட்டு இருப்பதை அறிந்து, தான் கொன்று

வீழ்த்திய மானினைத் தீக்கடைக்கோல் கொண்டு பக்குவப்படுத்தி அவர்களை உண்பித்தனன். அதன் பின் தான் அணிந்திருந்த முத்து ஆரங்களையும் கையில் அணிந்திருந்த கடகங்களையும் ஈந்து,"இதுபோது இவை தாம் உள்ளன;ஏற்றருள வேண்டு"மென இனிய மொழி களுடன் ஈந்த பெருமை சான்றவன். அத்தருணம் பாடல் சுற்றத்தார் "உங்கள் நாடு யாது? பேர் என்ன?" என்று கேட்டபோது நாடும் சொல்லாது பேரும் பேசாது கொடுத்துச் சென்ற பெருந்தகை நள்ளி யாவான். இவன்தான் இரவலர்க்கு வழங்கும் இயல் பினன் என்பது இல்லை. இவனது பெண்டிரும் இப்பண் பில் தலைசிறந்து இருந்தனர். இவனை நாடி இரவலர் வந்துற்றபோது, இவன் இல்லாத காரணத்தால் அவர் கள் வெறுங்கையினராய்த் திரும்பார். இவனது பெண்டிரும் யானைகளை நன்கு பொன் அணிகளால் அலங்கரித்துப் பரிசிலாகப் பாடிவரும் பரிசிலர்க்கு ஈவர். இதனைப் பெருந்தலைச் சாத்தனுர் "கிழவன் சேட்புலம் படரின், இழையணிந்து புன்தலை மடப்பிடி பரிசிலாகப் பெண்டிரும் தம்பதம் கொடுக்கும்" என்று பாடிக் காட்டியுள்ளார். இந்த அளவுக்குப் பெண்டிரும் இருந்தமைக்குக் காரணம், இவனது பெருங் கொடையினை அவர்கள் நாளும் நாளும் கண்டு பழகி யதனுல் என்பதை யூகித்தல் வேண்டும். இவனைப் பாடிய புலவர்கள் வன்பரணர், பெருந்தலைச்சாத்தனுர், நல்லூர் நத்தத்தனுர் ஆவார்.

ஆய் என்போன் ஆய் அண்டிரன் என்றும், அண்டிரன் என்றும் கூறப்படுபவன். இவன் புலவர்களால் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசப்படும் பெருமை சான்றவன் என்பதைக் குறிப்பிடவே, பெருஞ்சித்திரனர் இவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, "திருந்து மொழி மோசி பாடிய ஆய்" என்று ஆர்வமுடன் கூறியுள்ளார். உழுதுண்ணும் வேளாளர்,உழுவித்து உண்ணும் வேளாளர் என்னும், இருவகையினருள் இவன் உழுவித்துண்ணும் வேளாளர் மரபினைச் சார்ந்தவன். அதாவது பல உழவர்களை வைத்துக்கொண்டு நிலங்களை உழுவித்து ஈந்து உண்டு வாழ்ந்தவன் என்பது இதனல் புலனுகின்றது. இவன் அரசரால் கொடுக்கப்படும் சிறப்புப் பெயராகிய வேள் என்னும் பெயருக்கும் உரியவனுய்த் திகழ்ந்தவன். இவன் அகத்தியர்க்கு இருப்பிடமாகிய பொதிகை மலைக்குத் தலைவனுவான். அதன் அருகேயுள்ள ஆய்குடி என்னும் ஊர் இவனது ஊராகும். இவனது மாலை சுரபுன்னையாகும். இவன் சிறந்த வீரனும் ஆவான். கோங்கு நாட்டவருடன் பொருது அவர்கள் அம்பும் வில்லும் கீழே விட்டெறிந்து ஓடுமாறு செய்த ஒப்புயர்வற்ற வீரனுவான். பாம்பு கொடுத்த நீல ஆடையினைப் பரமனுக்கு ஈந்து பரவசமுற்ற பண்பினன். இதனைச் சிறுபாணுற்றுப்படை, 'நீலநாகம் நல்கிய கலிங்கம் ஆல் அமர் செல்வதற்குக் கொடுத்த ஆர்வ நல்மொழி ஆய்' என்று அறிவிக்கின்றது. இவனது கொடைச் சிறப்பும் வீரச்சிறப்பும் பலபடப் புலவர்

பலரால் பாடப்பட்டுள்ளது. இவன் தன்னை வந்து அண்டின இரவலர்கட்கு யானைகளைப் பெருவாரியாக ஈந்த பெருமை சான்றவன். இவன் மிகுதியாக யானைகளை ஈந்த காரணத்தால் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ஒரு பெண் யானை ஒரே சமயத்தில் பல குட்டிகளை ஈனுமோ? என்றுகூட வியப்புடன் வினவுகின்றார். அவன் காட்டில் பல யானைகள் இருத்தலைக் கண்ட புலவர் "ஆய் அண்டிர! நின் காட்டகத்துப் பல யானைகள் இருப்பதனால், அக்காடுகளும் உன்னைப் பாடி அவற்றைப் பரிசிலாகப் பெற்றனவோ" என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவுகின்றனர். "மாரியன்ன வண்மைத்தேர்வேள் ஆய்" என்கின்றார். இவனது கொடைச் சிறப்பில் ஒரு தனிப்பெருமை உள்ளது. அது பயன் கருதிக் கொடுக்காத பண்பாகும். இதனைப் புலவர் பெருமகனார் "இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்; அறவிலை வணிகன் ஆய் அலன்" என்று நன்கு எடுத்து மொழிந்துள்ளார். இவன் யானைகளை மட்டும் ஈந்தவன் அல்லன். குதிரை, தேர் முதலானவற்றையும் ஈயும் கடப்பாடு உடையவன். இதனைக் குட்டுவன் கீரனார் "புரவியும் களிறும் தேரும், நாடும் ஊரும் பாடுநர்க்கு அளிக்கும் ஆய் அண்டிரன்" என்று கூறியுள்ளார். நாளும் விருந்தினரை உபசரிப்பவன் ஆய். இதனை "விருந்தினரை நல்கும் நாடன் கழல்தொடி ஆய் அண்டிரன்" என்னும் அடியில் காணவும். இங்ஙனமெல்லாம் இவன் இம்மையில் எவரையும் உபசரித்து

வந்ததால் இவன் மறுமையில் தேவலோகம் சென்ற போது இவனை வரவேற்க விண்ணவர் கோமான் கோயினுள் முரசும் முழங்கியது எனவும் அறி கின்றோம். இதனை முடமோசியார், "திண்தேர் இர வலர்க்கு ஈத்த தண்டார் அண்டிரம் வரும் என்ன வச்சிரத்தடக்கை நெடியோன் கோயிலினுள் முரசும் கறங்க ஆர்ப்பு எழுந்தது" என்று அறிவித்தனர். இவனை உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார், துறையூர் ஓடைகிழார், குட்டுவன் கீரனார் முதலான புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள்.

அதிகன் என்போன் நமது நூலின் கதாநாயகன். இவனைப் பற்றி விரிந்த முறையில் இனிக் காண்போமாக.

3. அதிகமான் வாழ்க்கை

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி என்போன் கடைஎழு வள்ளல்களில் ஒருவன். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்றும் கூறப்படுபவன். இப்பெயரே அன்றி நெடு மான் அஞ்சி என்றும், அஞ்சி என்றும், எழினி என்றும் கூறப்பட்டுவரும் பெயர்களை யுடையவன். இவன் ஔவையார், பாணர், பெருஞ்சித்திரனர், பொன்முடியார் போன்ற புலவர் பெருமக்களால் பாடப்பெற்ற பெருமை சான்றவன். அவர்கள் பாடிய பாடல்களே இவனது வரலாற்றை அறிதற்குத் துணையாக உள்ளன. இவனைப் பற்றிய குறிப்புப் பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான சிறு பாணாற்றுப் படையுள்ளும் காணப்படுகிறது. அங்கு இவனது கொடைச் சிறப்பையும் படைச்சிறப்பையும் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம். படைச் சிறப்பைக் கூறவந்த நல்லூர் நத்தத்தனர், கடல்போன்று பரந்த சேனையுடையவன் என்றும், பரப்பின் காரணத்தால் அச்சேனைகள் ஆரவாரத்தினை மிகுதியாகக் கொண்டது என்றும், வெற்றித்திரு விரும்பிவாழும் கோபம் மிக்கு விளங்கும் ஒளிபொருந்திய வேற்படைகளைத் தாங்கிய படை என்றும், வீரர்களின் ஆயுதபலத்தையும் ஆனந்த முற்றுத்தம் கடமைகளைச்செய்யும் அன்னர்தம் பண்பை யும் நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார். கொடைச் சிறப்பைப்

பற்றிக் கூறும் போது, இவன் ஔவைப் பிராட்டியார்க்குக் கிடைத்தற்கு அரியதும், உண்டால் நீண்டகாலம் உயிருடன் இருத்தற்குக் காரணமாக இருப்பதுமான நெல்லிக் கனியினை ஈந்ததைப் பற்றிப் பேசியுள்ளார். "அமிழ்து விளை தீங்கனி ஔவைக்கு ஈந்த அதிகன்" என்று குறிப்பிட்டு இருப்பதைக் காணவும்.

அதிகனுடைய மரபு இன்னது என அறிதற்கு அவன் அணிந்த மலர் துணையாகஉள்ளது. தமிழ்நாட்டில் மலர்கள் பலவகையில் பயன்பட்டு வந்துள்ளன. போர்க் காலங்களில் பயன்பட்ட விதங்களைப் புறத்தைப்பற்றிய நூல்களிலும்,பாடல்களிலும் விளக்கமாகக் காணலாம். போரில் இம்மலர்கள் பயன்பட்ட நிலையினைச் சுருக்கமாகக் கூறுவோமானால், பகைவரது பசுக்கூட்டங்களைக் கவரும்போது வெட்சி மலரையும், அப்பசுக் கூட்டங்களைக் மீட்கும் காலத்துக் கரந்தை மலரையும், பகைவர் மீது போர்க்குப் புறப்படுங்கால் வஞ்சி மலரையும், எதிர் நின்று பகைவரை ஊன்றும்போது காஞ்சி மலரையும், பகைவர்கள் கைப்பற்றுவகையில் மதிலைக்காத்து நிற்கையில் நொச்சி மலரையும், பகைவரது மதிலை வளைத்து முற்றுகை இடும்போது உழிஞை மலரையும், மும்முரமாக ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்துப் போரிடுகையில் தும்பை மலரையும், வெற்றிகொண்டு ஆரவாரிக்கும் போது வாகை மலரையும் சூடினர் என்று அறிந்து கொள்ளலாம். இம்முறையில்தான் மரபை அறிதற்கும்

மலர்கள் பயன்பட்டன என்பதும் தெரியவருகிறது. சிற்சில மலர்கள் தெய்வங்கட்குச் சிறப்பு முறையில் அமைந்த மலர்களாகவும் திகழ்கின்றன. எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் பரம்பொருளாம் முக்கண் மூர்த்தியின் மலர் கொன்றையாகும். இதனைப் புறநானூறு, "தாழ் சடைப் பொலிந்த அருந்தவத் தோர்க்குக் கண்ணி கார் நறுங் கொன்றை" எனப் போற்றுகிறது. முருகப் பெருமானுக்கு உகந்த மலர் கடம்பு. இதனை முருகனைப் பற்றிய பாடல்களில் காணலாம். இவ்வாறே விநாயகப் பெருமானுக்கு எருக்கம் பூவும் உரிய மலராக இருப்பதை உணரவும்; இம்முறையில் மரபை அறிதற்கும் மலர்கள் பயன்பட்டதையும் ஈண்டு உணர்வோமாக.

சைவசமயாசாரியர் நால்வர்களுள் ஒருவரான சுந்தரர் வேதியர் குலத்தில் உதித்தவர் ஆவார்; இதனைச் சேக்கிழார் "மாதொரு பாகனார்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும்வேதியர் குலத்துள் தோன்றி" என்று குறிப்பிட்டிருப்பதனால் உணரலாம். இவ்வாறு குன்றையானியார் கூறுதற்குக் காரணம், சுந்தரர் தம் திருவாக்கில் தம்மரபு இன்னது என்று குறிப்பிடும் முறையில், திருமண்ணிக் கரைத் தேவாரத்தின் ஈற்றுப்பாடலில், "அல்லியம் தாமரைத்தார் ஆரூரன்" என்று பாடியுள்ளார். தாமரை மலர் வேதியர்க்கு உரியது என்பது தொன்று தொட்டு அறியவரும் உண்மையாகும். இதேபோல் பெரியாழ்வா

ராம் வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வாராகிய விட்டு சித்தரும் பிரம்மண மரபினர் என்னும் குறிப்பு, ஸ்ரீ ஆண்டாள் அம்மையார் தமது திருப்பாவையின் இறுதிப் பாடலில் 'பைங்கமலத்தண் தெரியல் பட்டர் பிரான்' என்று பாடியிருப்பதால் தெரியவருகிறது. பட்டர் பிரான் என்பது வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார்க்கு உரிய பெயர்களில் ஒன்று. இப்பட்டர்பிரான் வேதியர் தாம் என்பதைஇவரே தமது திருமொழியில் "கதிராயிரம்" என்று தொடங்கும் பதிகத்தின் ஈற்றுப் பாடலில் "திருவில் பொலி மறை வாணன் பட்டர் பிரான்" என்று கூறித் தாம் வேதிய மரபினர் என்பதை விளக்கியுள்ளார்.

முடியுடை மூவேந்தர்கள் மரபு இன்னது என்பதை அறிய அவர்கட்குரிய அடையாளப் பூக்கள் துணைபுரி கின்றன. இதனைத் தொல்காப்பியத்துள் போந்தை வேம்பு ஆர் என்ற மலரைச் சூடி வீரர்கள் மலைந்தனர் என்றும், இவ்வாறு வேறுபட்ட மலர்களைச் சூடி மலை தற்குக் காரணம் இன்ன அரசனது வீரர் இன்ன அரச ரது வீரர்களுடன் மலைகின்றனர் என்பதை உணர்தற் காகும் என்றும் கூறியுள்ளார். புறப்பொருள் வெண்பா மாலையுடையார், "வானவன் பூப் புகழ்ந்தது என்று கூறிப் போந்தை யாம் பூ" என்றனர். வானவன் என் பான் சேரன்; போந்தை என்பது பனந்தோடு. பாண்டியனைப் பற்றிக் கூறும்போது வழுதி முடிமிசைப் பூப் புகழ்ந்து எனக் கூறி, 'வழுதி வேம்பின் இணர்'

என்று எடுத்துப்பேசினர். வழுதி என்பான் பாண்டியன். வேம்பின் இணர் என்பது வேப்பமரத்தின் பூங்கொத்து; சோழனைப் பற்றிப் பேசும்போது "செம்பியன் மலை பூ உரைத்தது" என்றுசுட்டி, "காவிரிநாடன் அலங்கல் ஆர்" என்றனர். காவிரி நாடன் என்போன் சோழன்; " அலங்கல் ஆர் " என்பது ஆத்தி மாலை ஆகும்.

இவ்வாறு இதுவரை மலர்களைப்பற்றிப் பேசியதன் குறிப்பு, அதிகனது மாலையும் பனம்பூவால் ஆகிய மாலை என்பதை உணர்ந்து, அதனால் இவனும் சேரமரபினைச் சார்ந்தவன் என்பதை அறிதற்கே ஆகும். அதியமான் போந்தைமலரைப் பொலியசூடியவன்என்பதை ஔவையார் 'வெண்தோடு பொலியச்சூடி' என்று உணர்த்தியிருப்பதால் அறியலாம். இது இவனது மரபை அறியத் துணை செய்யும் மலராக உள்ளது. அதிகமான் கோவலூரை எறிந்த போது பாடிய பாட்டிலும், " இரும்பனம் புடையல் " என்றும் இவன் சூடிய பனம்பூ மாலையைச் சுட்டியுள்ளார். அத்தொடர்க்குப் பொருள் கூறிய உரையாசிரியர், "பெரிய பனந்தோடாகிய தார்", என்று பொருள் எழுதி விளக்குமிடத்து, 'இவனுக்குப் பனந்தார் கூறியது சேரமாற்கு உறவு ஆதலின்' என விளக்கியுள்ளதையும் ஈண்டுக் கவனித்தற்கு உரியது. இவன் வெட்சி மலரையும், வேங்கை மலரையும் சூடியவன் என்ற குறிப்பும் அவ்வம்மையார் வாக்கு, மெய்ப்பிக்கின்றது. கூவிளங்கண்ணியும் இவன் சூடிய மலர்

களில் ஒன்று என்பது பெருஞ்சித்திரனர் வாக்காகிய, "கூவிளங்கண்ணிக் கொடுபூண் எழுனி" என்ற அடியில் காணலாம்.

அதிகமான் மழவர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற வீரர்களின் தலைவன் ஆவான். மழவர்கள் பெருந் திறல் படைத்தவர்கள் என்பதும், எப்போதும் ஒளிறும் வேலைத்தாங்கிய வீரர்கள் என்பதும் பழம் பாடலால் அறியக் கிடக்கும் உண்மை. இவர்களது பருத்த உயரிய தோற்றம் இத்தகைத்து என்பதைக் 'கணைய மரம் போன்று நீண்டு உருண்டதும், தாளைச் சென்று பொருந்தும் நீண்டதும் ஆன வன்கை மழவர்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டதனுல் தெரியலாம். இன்னோரன்ன இயல்புடைய மழவர்கட்குத் தலைவன் இவன் என்பதை "மழவர் பெரும! மழவர் பெருமகன்" என்னும் தொடர்களைக்கொண்டு உணரலாம்.

நெடுமான் அஞ்சியின் ஊர் தகடூர். இவனது மலை குதிரை மலை. தகடூர் இவனுக்கு உரியது என்பது 'அதியமான் தகடூர்' என்று அவனது பெயருடன் சார்த்தி அவ்வூர் வழங்கப்படுதலானும், தொல்காப்பியத்துள் நச்சினர்க்கினியர் உரைவிளக்கம் கூறுங்கால், "தகடூர் இடை அதிகமான் இருந்ததாம்" என்றும் விளக்கிஇருப்பதாலும் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இவனது மலை குதிரைமலை என்ற குறிப்புப் பெருஞ்சித்திரனர் பாட்டில் வரும் " ஊராது ஏந்திய குதிரைக் கூர்வேல் எழுனி,"

என்னும் தொடரால் தெரிய வருகிறது. விலங்காகிய குதிரையாய் இருப்பின் அது ஊர்தற்குப் பயன்படும். ஆனால், இக்குதிரை செலுத்தப்படாத உயர்ந்த குதிரை என்று கூறி, இது குதிரை என்னும் மலையாகும் என்பதை அழகுபட உணர்த்தினர் ஆசிரியர். ஊராக் குதிரை என்னும் தொடருக்குப் புறநானூற்று ஆசிரியர் விளக்கம் கூறும்போது "மலைக்கு வெளிப்படை" என வரைந்துள்ளதையும் நோக்குதல் வேண்டும்.

அஞ்சி என்பானது முன்னோர்கள் பெரும் புகழுக்கு உரியவர்கள். இவனது முன்னோர்கள் நமக்கு அரும் பெரும் பொருளாகிய கரும்பினைத் தேவலோகத்திலிருந்து கொண்டு வந்து கொடுத்த பெருமைக்கு உரியவர்கள். இந்த அரிய குறிப்பு ஔவைப் பிராட்டியார் இவனைக் குறித்துப் பாடிய பாடல்களால் அறிய வருகின்றது. இவனது முன்னோர்கள், தேவர்களைப் போற்றி வழிபட்டு அவர்கட்கு யாகாதி காரியங்களின் மூலம் ஆவுதி கொடுத்துப் பெறுதற்கரிய கரும்பினை இந்நிலவுலகத்திடைக் கொணர்ந்தனர் என்பதை, "அமரர் பேணி, அவுதி அருத்தி, கரும்பு இவண் தந்த முன்னோர்" என மொழியப்பட்டுள்ளனர். இஃது உண்மைச் செய்தி என்பதை வற்புறுத்த மேலும் ஔவைப் பிராட்டியார் இவன் மகன் பொருட்டு எழுனியைப் பாடும் போது, "அரும் பெறல் அமிழ்தம் அன்ன கரும்பு இவண் தந்தோன் பெரும் பிறங்கடை" என்று பாடியுள்ளார்.

பிறங்கடை என்பது வழித் தோன்றல் என்னும் பொருளையுடையது. இவ்வாறு தேவலோகத்திலிருந்து இவண் கரும்பைக்கொணர்ந்த முன்னோர்கள்,அத்தேவர் கள் தங்கிச் செல்லுதற்குரிய சோலைகளைத் தம்மூரில் அமைத்திருந்ததாகவும் தெரிகிறது. அதுவே, "பூ வார் கா" எனப் புகழப்பட்டது. "பூவார் கா" என்னும் இத் தொடருக்குப் பொருள் கூற வந்த புறநானூற்று உரை ஆசிரியர், "வானோர் இவன் முன்னோர்க்கு வரங் கொடுத்தற்கு வந்திருந்ததொரு கா" என வரைந்துள் ளார்.

உலகில் எவ்வளவு சீரும் சிறப்பும் இருந்தாலும், பேரும் புகழும் பெற்றாலும், மக்கட் பேறாகிய புத்திரச் செல்வம் இல்லாத போது, பயன் இல்லை. பொன்னுடையரேனும் புகழ் உடையரேனும் மற்றும் கூறப்பட்ட படைப்புக்கள் எவற்றை யுடையவரா யினும், பெற்றோர்கள் உண்ணும் போது, அவர்களி டையே புகுந்து, சோற்றைத் தம் கையால் அள்ளிப் பிசைந்து மணக்கும் வாயில் பாதியும், பூப்போல் இலகும் கரத்தில் பாதியும் இட்டு உண்ணும் மக்களைப் பெறுதவர்கட்குப் பெருமை இல்லை" என்றும் பேசினர், வெண்பாவில் சிறந்த புகழேந்தி யார். "மக்கள் இல்லாத வாழ்வு கண்ணிலாத உடம்பையும், சந்திரனது விளக்கம் இல்லாத இரவையும், நல்அமைச்சன் இல்லாத அரசாட்சியையும்,

அருளில்லாத திண்மை வாய்ந்த நெஞ்சையும், புலவர்களின் பொலிவு இல்லாத சபையையும் போன்றதாகும். என்றும் கற்பனைக் களஞ்சியமாம், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் செப்புகின்றார். சிறுநீர் கழித்ததனால் காலில் உண்டான சேறும், கையால் வாரி உண்டதனால் வாயில் நிறைந்த சோறும், வாயினின்று மார்பில் ஊறும் நீரும் கொண்டு பெற்றோர் மடியில் ஏறும் மக்களைப் பெற்ற வாழ்வே இன்ப வாழ்வு என்பது முன்னோர் முடிபாகும். இத்தகைய இளமகாரது மழலையாகிய அமுதத்தினைப் பருகும் செவிதான் செவியே அன்றி, இம்மழலை மொழியினைப் பருகாத செவி பதுமைக்கு அமைந்த செவிபோல், பயனற்ற செவியே யாகும். குழந்தைகளின் மழலை மொழியைக் கேட்டு இன்புறுபவர்கட்குக் குழல் ஓசையும் யாழ் ஓசையும் கூட இனிமை பயவா. இது குறித்தே நாயனாரும் பெற்றோர்களுக்கு, "தம் மக்கள் உடம்பைத் தீண்டுதலும், அவர்கள் செவிக்குளிரப் பேசுதலுமே பேரின்பம் பயப்பதாகும்" என்று கூறியுள்ளார். இத்தகைய இன்பம் தரும் மக்களது கையால் துழாவப்பட்டது சிறுகூழேயாயினும் அதுதேவாமுதத்தினும் சிறந்ததாகும். இத்தகைய பிள்ளைகளைப் பெறுவதனால் ஏழ்பிறவிகளிலும் தீயவை வந்து தீண்டப்பெறா என்றும் பெரியோர்கள் கூறுவர். இம்மை இன்பமும் மறுமை இன்பமும் இம்மக்கள் பேற்றினால்தான் வருகின்றன. ஆகவே, இத்தகைய மக்களைப் பெறுதலே பெறுதற்கரிய பேறாகும். எனவே, அதிகமான் அஞ்சியும் பிள்ளைப் பேற்றைப் பெறும் பேற்றையும் பெற்று விளங்கினான்.

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சிக்குப் பொகுட்டு எழினி என்ற குமாரனும் உண்டு. அவன் அதிகனது திருமகனே என்பதை அறிய அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி மகன் பொகுட்டெழனி என்றும் கூறப்படும் தகுதிவாய்ந்தவன். இவ்வாறு தந்தையின் பெயரைச் சார்த்தி தனயன்மார்கள் குறிக்கப்படுவதை ஆளுடைய நம்பியாம் சுந்தரர் வாக்காகிய "சடையன் இசைஞானி காதலன் சிறுவன்" என்ற அடிகளில் காணவும். சடையன் என்பார் சுந்தரர் தந்தையார்; இசைஞானி யார் என்பவர் சுந்தரர்தம் தாயார்.

பொகுட்டெழுனியும் தனது தந்தையாரைப் போலப் பெருங் கொடையாளியாவான். 'மகனறிவு தந்தையறிவு' அல்லவா? இன்பச் சிறப்பையும் எய்தி யவன். வென்றிச் சிறப்பையும் வாய்க்கப் பெற்றவன். அவன் பகைவரது கோட்டையை வென்று, அவர்களது ஊரைக் கழுதைபூட்டிய ஏரால் உழுது வரகையும் கொள்ளையும் விதைத்தவன் என்றும் அவனது வென்றிச் சிறப்பை ஔவையார் விளம்பியுள்ளார். பொகுட்டெழினியின் இன்பச் சிறப்பைக் குறிப்பிட வந்த ஔவையார், அவனது அழகில் ஈடுபட்ட மகளிர் அவனை வைத்த கண் வாங்காது பார்க்க அவர்கள் உள்ளத்தில் உலவும் கவினுறு காளையாய் விளங்கினன், என்ற முறையில் அறிவித்தனர். அவனது வென்றிச் சிறப்பைக் கூறுமிடத்து, அவனது பகைவரது ஊர்

மக்கள் இனி ஈண்டு இருப்பின் அவனது யானை நீர்த் துறைகளில் உள்ள நீரைப்பருகி இனி நமக்கு ஈண்டு உறையுள் இல்லையாகும்படி செய்யும் என்று வெளி யேறத் தொடங்கினர் என்றும் கூறியுள்ளார்.

அவன் குடிமக்களது துயரைப் போக்கி, இன்பம் தருதலின் சேம அச்சுபோன்று விளங்கினன். அவனும் கொடையில் சிறந்தவன். அவன் எப்போதும் கொடுக் கும் இயல்பினனாய் இருந்தமையின் வளைந்த கையை யுடையவனாய் இருந்தான். ஆதலின், அவன் நிழலில் வாழ்ந்தவர்கள் துன்பம் என்பதை அறியாராய் இன்ப மாய் வாழ்ந்தனர். இதனால் அவனை வாழ்த்தும் போது ஔவையார் "திங்கள் நாள் நிறை மதியத்து அனையை" என்று வாழ்த்தினர். இதன் பொருள் "நீ திங்களாகிய நாள் நிறைந்த சந்திரனை ஒப்பாய்," என்பதாம். இவ்வாறு அவனைச் சந்திரனுக்கு ஒப்பாகக் கூறியதன் காரணத்தைக் கூறவந்த உரை ஆசிரியர், "திங்கள் நாள் நிறை மதியத்தனையை என்றது, அறிவும் நிறைவும், அருளும் முதலாகிய குணங்களால் அமைந்தாய் என்றவாறும்" என்றனர். அவன் ஔவையாருக்கு உணவும், உடையும் ஈந்து உபசரித்த நிலையினை அவரே உளமார எடுத்து ஓதிப் புகழ்கின்றார். ஔவையார் உடுத்திய உடை நல்ல பாசிக்கரை பிடித்த கந்தைத்துணி. அதனை நீக்கி நுண் நூல் கலிங்கம் தந்து உடுத்துமாறு செய்தான். பொகுட்டு

எழுனி இத்துடன் பொன்னுல் ஆகிய கலத்தில் உணவு படைத்து "உண்ணவும்,' என்று இன்னுரை கூறி உண்பித்தவன். இவ்வாறெல்லாம் உபசரித்ததை ஔவைப் பிராட்டியார், "கோள் முறைவிருந்து இறை நல்கியோன்" என வியந்து பாராட்டினர்.

இன்னேரன்ன சீரும் சிறப்பும் பேரும் புகழும் வாய்ந்த பிள்ளையைப் பெற்ற அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் பெருமை பேசுதற்கு ஒண்ணுமோ? இனி இவனது கொடைச் சிறப்பு எத்தகைத்து எனச் சிறிது காண்போமாக.

4. அதிகனது கொடைச் சிறப்பு

இதுவரை அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் பொது இயல்புகள் பலவற்றையும் அவனது மரபு, முன்னோர் சிறப்பு முதலானவற்றையும் பார்த்தோம். இனி அதிகனது பெருஞ் சிறப்புக்குக் காரணமான கொடைச் சிறப்பைப் பற்றி நாம் அறியவேண்டுவது நமது கடமை அல்லவா? இவனது கொடைக்குச் சிறப்பு முறையில் நிலைக்களமாக இருந்தவர் ஔவையார். ஆகவே ஈண்டே ஔவை மூதாட்டியாரையும் பற்றிச் சிறிது அறிதலும் நன்றே ஆகும்.

ஔவையார் வயது முதிர்ந்த மூதாட்டியாவர். இவ்வம்மையார் ஓர் இடத்தில் தங்குதலின்றிப் பல இடங்களுக்கும் சென்று ஆங்காங்குள்ள அரசர்களையும், வள்ளல்களையும் பாடிப் பரிசிலைப் பெற்று வாழும் பெருமாட்டியார் ஆவார். இவர்களால் பாடப்பெறும் பெருமைக்குரியவர்களாக அமைந்தவர்கள் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியும் இவனது திருமகன் பொகுட்டெழுனியுமே அன்றி, நாஞ்சில் வள்ளுவன், சேரமான் மாரி வெண்கோ, பாண்டியன் கானப்பேர் எயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி, சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி ஆகியோர். ஔவையார் காஞ்சித் தொண்டமானையும் பாடியுள்ளார்.

நாஞ்சில் வள்ளுவன்மீது ஔவையார் பாடிய பாடல் ஒன்றே புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது. அப்பாட்டில் அவனிடம் இவ்வம்மையார் சென்று அரிசி வேண்டியபோது, அவன் பெரிய யானையை ஈந்த சிறப்பைப் பேசினர்.

சேரமான் மாரிவெண் கோவின் மீதோ, பாண்டியன் கானப்பேர் எயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியின் மீதோ, சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்பான் மீதோ தனித்தனிப் பாடல்களைப் பாடியிருப்பதாக ஔவையார் வரலாற்றால் அறிகின்றோம் இல்லை. இம்மூவரும் ஒருங்கு கூடி இருந்தபோது, வியந்து, இவ்வாறே இம்மூவரும் தம்முள் பகையின்றி ஒற்றுமை கொண்டு பலநாள் வாழவேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்துடன் பாடிய ஒரே பாட்டுத்தான் புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது.

இம்மூவரும் பன்னாட்கள் வாழ்வார்களாக என்று வாழ்த்திய குறிப்புக்களால் இவ்வம்மையார் அப்போது அமைத்த உவமைகளால் தெரியவருகிறது. அஃது இவ்வம்மையார் " வானத்து வயங்கித் தோன்று மீனினும் (நட்சத்திரங்களினும்) மாமழை உறையினும் (துளிகளினும்)உயர்ந்து தோன்றிப் பொலிக நும் நாளே" என வாழ்த்தியுள்ளனர். தம்மை அணுகிக் கேட்ட இரவலராம் வேதியர்களுக்குப் பூவும் பொன்னும் புனல் சொரிந்து ஈயவேண்டும் என்றும் இரவலர் எவராயினும்

அவர்கட்கு அருமையான பொன்அணிகளைத் தமக்கென வைத்துக் கொள்ளாது ஈதல் வேண்டும் என்றும் அறி வுறுத்தியுள்ளார்.

இவ்வாறு மன்னர்களையும் வள்ளலையும் ஒவ்வொரு பாட்டில் பாடியஇவர், அதிகமான்நெடுமான் அஞ்சியின் மீது, இருபத்திரண்டு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இது கொண்டே இவ்வம்மையார் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியினிடத்துக் கொண்டிருந்த அன்பு இத்துணைத்து என்பதை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளலாம். இவ்வாறே அதிகனும் ஔவையாரிடத்தில் அளவு கடந்த அன்புடையவனாய் இருந்தான் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ ?

இம்முறையில் இவ்விருவரும் அன்பால் பிணிப் புண்டதை ஔவையார் பாடல்களைக் கொண்டும் அதிகனது அருஞ்செயலைக் கொண்டும் நிலைநாட்டலாம்.

அவ்வம்மையார் பலமுறை அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியிடன் சென்று அளவளாவி அவனது உப்சரணை யின் கீழ் இருந்து பரிசில் பெற்றதாக இவ்வம்மையாரது வாய் மொழியாலும், நன்கு உணரலாம். இஃது அவ்வம் மையார் தமது நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்திய அருமை உரை களால் தெளிவாகிறது. " உண்ண ஆசைபட்ட மனமே! வருந்தாதே. நமது வள்ளலாகிய அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியை நோக்கி ஒரு நாள்

மட்டும் சென்றோம் இல்லை. இரண்டு நாட்கள் தொடர்ந்து சென்றோம் இல்லை. அன்றிப் பல நாட்கள் தொடர்ந்து இடைவிடாது சென்றோமாயினும், ஏன் நாம்மட்டும் இன்றிப் பலரோடு சென்றோமாயினும் முதல் நாள் நம்மைக் கண்ட போது எம் முறையில் முகமலர்ச்சியுடன் இன்சொல் கூறி வரவேற்றானோ, அவ்வாறே என்றும் வரவேற்கும் விருப்பம் உடையவன். நல்ல அணிகலன்களை அணிந்த யானையையும் தேரையும் உடைய அதிகன் யானையின் கோட்டிடை வைக்கப்பட்ட உணவு எப்படிச் சிறிதும் தங்கு தடையின்றி அதன் வாயினுள் செல்வது உறுதியோ அது போல நமக்கு அவன் பரிசில் கொடுப்பதும் உறுதி யாகும்; தப்பாது ஒருவேளை பரிசில் கொடுக்கத் தாழ்ப் பினும் இறுதியில் அவன் கொடுத்தே தீர்வான். ஆகவே, அவனது முயற்சி வாழ்வதாக'' என்று அவனது கொடைச் சிறப்பைத் தம் மனத்திற்கு எடுத்துக் கூறி னர். இந்தப் பெருமை கருதியே அவனை "எம்மை' என்று பாராட்டியுள்ளார். அதாவது எமது தலைவன் என்பதாம்.

ஒருசமயம் ஔவையார் அதிகமான் ஊரை அடைந் தனர். இவர் வந்திருப்பது அதிகமானுக்குத் தெரியும். புலவர்கள் புரவலர் உறைவிடம் வந்துற்றால் புரவலர் களின் ஆணைபெற்ற பின்பே அவர்களுக்கு உண்டியும் உறையும் ஈந்து உபசரிக்க வேண்டும் என்பது இல்லை.

அவர்களைக் கண்டதும் அவர்கட்கு வேண்டுவன தருதல் வேண்டும் என்பது வள்ளல்களின் ஆணை. ஆதலின் நன் முறையில் உபசரிப்பது பணியாளர்களின் கடமையாக இருந்தது. இம்முறையில் ஔவையார் தகடூர் சென்று சில நாட்கள் தங்கி இருக்கையில், அதிகன் ஔவையாரைக் காணுதும் பரிசில் ஈயாதும் காலம் தாழ்த்தி வந்தனன். இச்செயல் ஔவையாரைப் புண்படுத்தியது. உடனே ஔவையார் அந்த இடத்தில் இருக்க எண்ணிலர். உடனே அவணின்று நீங்க ஒருப்பட்டனர். இவ்வாறு தீர்மானங்கொண்ட அவர், வாளாச் செல்லாது வருத்தத்தோடு செல்வதை அதிகன் அறியும் பொருட்டு, வாயிற் காவலனை நோக்கி, "வாயிலோனே வாயிலோனே! நல்ல ஈகைப் பண்புடையவர்களின் செவியாகிய நிலத்தில் நல்ல சொற்களாகிய விதைகளை விதைக்கும் சொல்லேர் உழவர்களாம் பரிசிலர் வரும்பொழுதெல்லாம் கதவினை அடைக்காது திறந்து உள்ளே விடும் வாயிலோயே! அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி ஏனோ தன் தரத்தையோ என் தரத்தையோ அறிந்தான் இல்லை. யான் இதோ செல்கின்றேன். இதோ எனது யாழினை ஏந்திப் புறப்படுகின்றேன். அறிவும், புகழும் வாய்ந்தவர்கள் பலர் இறந்துபட்ட காரணத்தால் உலகம் யாவரும் அற்ற நிலையினையா பெற்றுள்ளது. இன்னமும் உலகில் பலர் உளர். நல்ல கைவன்மை மிக்க தச்சர்களின் மகார்கள் தம் கையில் மழுவாயுதம் கொண்டு காட்ட

கத்தே புகுவார்களானல் அவர்கட்கு வேண்டிய மரங்கள் பிளந்து கொணர்தற்கு இல்லாமலா போகும்? அக்காட்டகம் எப்படியும் அவர்கட்குப் பயன் தரும் அன்றே? அதுபோலத் தச்சரது பிள்ளைகளைப்போன்ற பரிசிலர்களாகிய நாங்கள், கல்வியாகிய மழுவினைக் கொண்டு, செல்லும் திசைகளாகிய காட்டை அடைந்தால், காட்டில் கிடைக்கும் மரம்போலச் சோறு கிடைக்கப் பெறும் அன்றே? ஆகவே நான் செல்லுகின்றேன்" என்று புறப்பட்டனர். ஈண்டு எங்குச் செல்லினும் சோறு கிடைக்கும் என்று கூறியதனல், ஔவையாருக்குத் தகடூரில் அதிகனது அரண்மனையில் இருந்த ஞான்று சோறுகிடைத்திலது என்பது பொருள் அன்று. நேரில் கண்டு பரிசில் கொடுக்காது அதிகன் காலம் நீட்டித்தானே என்ற காரணத்தால் கூறப்பட்ட மொழிகளாகும்.

இவ்வாறு அதிகன் செய்தது தவறு அன்றே என்று வினவக்கூடும். அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி ஔவையார்க்குப் பரிசில் கொடுக்காது நீட்டித்தது, அவ்வம்மையார்க்குப் பரிசில் கொடுத்தால் உடனே போய் விடுவார்களே என்ற எண்ணத்தாலும், அவ்வம்மையார் யாண்டும் செல்லாது தன் ஊரிலேயே இருக்கவேண்டும் எனக்கருத்துள்கொண்டதனுலுமேஅன்றி வேறுஅன்று. அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி தன்னை நாடி வந்தவர்கட்குப் பரிசிலை நல்காது அவர்களை வாளா அனுப்புவது கிடையாது. தான் நேரில் வந்து கொடுக்கா

விட்டாலும், ஆட்கள் மூலம் இரவலரது வருகை அறிந்து அவர்களின் வாயிலாகவேனும் பரிசில் கொடுத்தனுப்புதல் அவனது இயல்பு. ஒருமுறை பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர், இவனது அரண்மனை நாடி பல குன்றுகளையும் மலைகளையும் கடந்து வந்துற்றார். அது சமயம் அதிகன் அதிக வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தான். அதன் காரணமாக அவன் ஆள் வசம், தன் கடமையினின்று தவறாதவனாய் அன்புற்று இன்புற்றுப் பொருள் கொடுத்து அனுப்பினான். ஆனால், பெருஞ்சித்திரனார் வறுமையிலும் செம்மை சான்றவராய், தம்மதிப்பில் பெறும் பற்றுடையவராய்த் திகழ்ந்த காரணத்தால் அவ்வாறு தம்மைக் காணாது ஈந்த பரிசிலைப் பெறாது, "யான் ஊதியமே கருதும் வாணிகப் பரிசிலன் அல்லன். இரவலர்களின் கல்வி அறிவு மேம்பாடு அறிந்து நேரில் வந்து தினையளவு தந்தாலும் ஏற்பேன்" என்று கூறிச் சென்று விட்டனர். என்னே புலவர் தம்பெருமிதம்! இது நிற்க.

ஔவைப்பிராட்டியார் இவ்வாறு சினத்தோடு புறப்படுவது அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சிக்கு அறிய வந்தது. அதிகன் தன் குற்றத்தை உணர்ந்தான். உடனே ஓடோடியும் வந்தான். ஔவையாரது மூட்டை முடிச்சுக்களைத் தன் கரத்தால் வாங்கிப் பத்திரப்படுத்துமாறு ஆட்களுக்குப் பணித்து அவரைத் தன் அருகிலேயே வைத்து வேளாவேளைக்குத் தக்க முறையில் உபசரித்து வந்தான்.

ஒருசமயம் அதிகன் வேட்டைமேல் நாட்ட முற்று மலைப்பக்கமாகச் சென்றான். சென்றவன் தான் வேட்டவாறு வேட்டையாடினான். அவ்வாறு வேட்டையாடி ஓய்ந்த நேரத்தில் மலைப்பக்கமாக அம் மலையின் இயற்கை எழிலைக் காணப் புறப்பட்டான். அப்படிப் புறப்பட்டபோது ஒரு மலைப்பிளவைக் கண்ணுற்றான். அதன் உச்சியில் ஒரு நெல்லி மரம் இருந்தது. அதில் ஒரே ஒரு கனி இருந்தது. மரமோ மலையின் உச்சியில் இருந்தது. மலையின் கீழோ பிளவு இருந்தது. அப்பிளவின் ஆழமும் நீண்டதாக இருந்தது. இந்நிலையில் வளர்ந்திருந்த நெல்லிமரத்தின் கனியை அரிதில் முயன்று பறித்துக் கொண்டனன். மரம் நன்கு முதிர்ந்து வளர்ந்திருந்தும், பல கனிகள் அம்மரத்தில் இருக்க வேண்டியது முறைமையாக இருந்தும் ஒரே கனி மட்டும் இருந்தது குறித்து ஐயம் கொண்டு, அங்கு வாழும் மலைவாணர் மூலம், அம் மரத்தைப் பற்றியும் அம்மரத்தில் ஒரே கனி இருந்த தைப் பற்றியும் உசாவினன். அங்கிருந்தவர்கள் இம் மரம் ஆண்டுக்கு ஒரே கனியை ஈயவல்லது. அஃது எவர் கண்ணுக்கும் எளிதில் புலனாவதில்லை. சிறந்த முனிவர் கள் தவசிகள் போன்றார்கட்கே அது புலனாவது. அதனை யார் உண்கின்றார்களோ அவர் நீண்ட ஆயுளைப் பெற்று நெடிது வாழ்வர். நீ புண்ணியன் ஆதலின் இஃது உன் கண்ணிற்குத் தோன்றியது. இதனை நீ உண்டு நீண்டகாலம் வாழவேண்டும் என்பது

இறைவனது திருவுள்ளம் போலும்! ஆகவே, இதனை உண்டு பல காலம் வாழ்வாயாக" என்று அக்கனியின் அருமை பெருமைகளை அறிவித்தனர். அதிகன் ஆண்டுளார் கூறிய அனைத்தையும் அறிந்தனன். உடனே அக்கனியை உண்டு தான் பல நாள் உலகில் இருக்க எண்ணினன் அல்லன். தான் பல நாள் பாரில் வாழ்வதைவிட, அறிவிற் சிறந்த ஔவைப்பிராட்டியார் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்வார்களானால், மக்கள் பலருக்கு நல்லுரை பல கூறி அவர்களை வாழ்வாங்கு வாழச் செய்வர் என்ற எண்ணங்கொண்டவனாய்த் தன் அரண்மனைக்கு வந்துற்றதும், தன் அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு, ஔவை மூதாட்டியாரை அழைத்துத் தான் அரிதில் கொணர்ந்த நெல்லித் தீங்கனியை ஈந்து உண்ணுமாறு வேண்டினன்.

ஔவைப் பிராட்டியாரும் அதிகனது வேண்டுகோளை மாறாது அக்கனியை ஏற்று உண்டார். உண்டபின் அக்கனியின் வரலாற்றைக் கூறினன். அது கேட்ட ஔவையார் அதிகனது கொடையின் மாண்பை உணர்ந்து வியந்து பாராட்டினர். அதுபோது தம் உள்ளக்கிளர்ச்சியினல் எழுந்த உரைகளால் வாழ்த்தவும் தொடங்கினர். "அதியகோமானே! திருவினைப் படைத்த மலர்மாலை அணிந்த அஞ்சியே! பெரியமலையினிடத்து உச்சியில் வளர்ந்த நெல்லி மரத்தில் பழுத்த நெல்லிக் கனியினை அதனது தன்மை இத்தகைத்து,

என் முன்னதாக எனக்கு அறிவியாது அதனை அகத்துள் அடக்கி என் இறப்பு நீங்க ஈந்து உண்ணுமாறு செய்தாய் அல்லவா? நீ, பால்போலும் பிறைநுதல் போலப் பொலிந்த திருமுடியினையும் நீலமணி போலும் கரிய திருக்கழுத்தினையும் உடைய ஒப்பற்றவனாகிய இறைவனும், சிவபெருமானைப் போலப் பல்லாண்டு பல்லாண்டு நிலவுலகில் நிலைபெற்று வாழ்வாயாக' என்று வாழ்த்தினர்.

ஈண்டு "நீலமாமணிமிடற்று ஒருவன் போல" என ஔவையார் அதிகனை வாழ்த்திய வாழ்த்திற்கு விளக்கம் கூறவந்த புறநானூற்று உரையாசிரியர், "சாதற்குக் காரணமாகிய நஞ்சு உண்டும் நிலைபெற்றிருந்தாற் போல, நீயும் சாவாதிருத்தல் வேண்டும் என்பதாம்" என்று விளக்கிப் போந்தார். டாக்டர் சுவாமிநாத ஐயர் அவர்களும் இப்பாட்டின் அடிக்குறிப்பில் "தன்னுடைய ஆக்கம் கருதாமல் விடத்தை உண்டு பல்லுயிர்களையும், காத்தருளிய புண்ணியன் ஆதலின் சிவபெருமானை "நீலமணிமிடற்று ஒருவன் என்றார்" என்று எழுதியுள்ளார். ஈண்டும் அதிகன் தன்னுடைய ஆக்கம் கருதாமையை அறிதல் வேண்டும். இவ்வாறு ஔவைப் பிராட்டியாருக்கு அதிகன் அருமையான நெல்லித் தீங்கனியினை ஈந்தமையைப் பலரும் எடுத்து, பேசியுள்ளனர். மால்வரை (பெரிய மலை) கமழ் பூஞ்சாரல் கவினிய நெல்லி அமிழ்து விளை தீங்கனி, ஔவைக்கு

ஈந்த அதிகன்" எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை போற்றி யதை முன்பே கண்டுள்ளோம். "இனிய கனிகள் என்றது ஔவையுண்ட நெல்லிக்கனிபோல அமிழ்தான வற்றை" எனப் பரிமேழலகர் "கனியிருப்ப" என்னும் தொடருக்கு விளக்கம் எழுதுங்கால் எழுதியுள்ளார். வடமலை வெண்பா என்னும் நூல் "நெல்லி அமுது ஔவைக்கு அளித்து நெடுவேல் அதிகன் மல்கு புகழ் கொண்டான்" என்று பாராட்டுகிறது. ஏன்? ஔவை யாரே மீண்டும் ஒருமுறை அதிகனைப் புகழும் போதும் தமக்கு அவன் நெல்லிக்கனி ஈந்த மாண்பையே நினைவு கொண்டு, "வாள் அதிகா! வன் கூற்றின் நாவை அறுப்பித்தாய் ஆமலகம் தந்து" என்று எடுத்துப் பேசினர். (கூற்று—இயமன்; ஆமலகம்—நெல்லிக்கனி) இவ்வாறு அதிகன் பெருங் கொடையாளனாகத் தனக் கென வாழாதவனாக விளங்கிய அறவோன் ஆவான். இவனது கொடைச் சிறப்பை ஔவையார் சமயம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் எடுத்துப் பாடியுள்ளார். இவருக்கு ஆடை அளித்த சிறப்பையும்,வெள்ளி வெண் கலத்தில் உணவு படைத்து, ஊட்டிய விதத்தையும் வியந்து பேசியுள்ளார். இவ்வம்மையாருக்கு அவன் ஈந்த ஆடையைப்பற்றிக் கூறும்போது, நீர்பாசிப்போல் அழுக்கேறிய ஆடையை நீக்கி, பகன்றைப் பூப்போலும் மெல்லிய தூய ஆடையை உடுத்துமாறு தந்ததாகக் கூறியுள்ளார். தமக்கு உணவு கொடுத்து உபசரித்ததை, துவையலோடு கூடிய உணவை வெள்ளியால் ஆகிய வெண்கலத்து ஈட்டு ஊட்டினன் என்றனர்.

அதிகன் ஔவைக்கும் மட்டும் ஈந்த ஈகையாளன் அல்லன். அவனே நாடுவார்க்கு எல்லாம் நல்கும் கடப்பாளன். உணவு வேண்டுவார்க்கு உணவும், நெல் வேண்டுவார்க்கு நெல்லும் ஈயும் இயல்பினன். இதனை ஔவையார் இவன் தனது ஊரில் பொதுமன்றத்தி லிருந்துகொண்டு, மிகுந்த சுற்றத்துடன் வரும் இரவலர்க்கு அவர்களது வறுமை தீர ஏரால் உழுதுபெற்ற செந்நெல்லைப் பெருவாரியாக ஈந்த பெருந்தகை எனப் பாராட்டிப் பேசியுள்ளார். இவ்வாறு பலவாறு புகழ்ந்து பேசப்படும் அளவுக்குக் கொடையாளனாகத் திகழ்ந்தவன் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி.

5. அதிகனது வீரம்

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி ஈர நெஞ்சினனுய் இருந்த காரணத்தால் பெறுதற்கரிய நெல்லிக்கனியைப் பெற்றும், அதனை ஔவையார்க்கு ஈந்து உளம் மகிழ்ந் தான். அத்தகையவன் வீரனுகவும் விளங்கி வெற்றி கொண்டு விளங்கிய விதத்தை இப்பகுதியில் காண்போ மாக.

இவனது வீரச் சிறப்பின் மேன்மையை இவனது படை வீரர்களைப் புகழுமாற்ருலும், இவனையே நேரே புகழுமாற்ருலும் நன்கு தெரியலாம். இவனது வீரச் சிறப்பு இன்னது என்பதை ஔவையார் இவனோடு எதிர்த்த வீரர்களை நோக்கி, "பகைவர்களே! எங்கள் அதிகமான் நெடுமான்அஞ்சியுடன் போர்புரியும் நோக்கத்துடன் போர்க்களம் புகாதீர்! ஏனெனில் எங்கள் படைகளுக்கெல்லாம் தலைவனது வீரத்தை நீங்கள் நன்கு அறியவில்லை. ஒரு நாளைக்கு எட்டுத் தேரைச் செய்யக்கூடிய தச்சன் ஒருவன், 'ஒரு மாதம் தொடர்ந்து ஒரே தேரின் சக்கரத்தைச் செய்து முடிப் பானுல் அதன் திறமையும், பருமனும் எந்த அளவுக்கு இருக்குமோ அதுபோன்ற, திறமையும், பருமனும்உடையவன் எங்கள் வீரன் என்று அறிவுறுத் தியுள்ளனர்".

மற்றும் ஒருமுறை, இவனோடு எதிர்த்த வீரர்களை நோக்கி, இவ்வவ்வைப்பிராட்டியாரே, "எங்கள் பக்கத்து வீரனாகிய அதிகன் உயர்ந்ததும் வன்மை மிக்கதும், ஒளி விளங்கும் தன்மையதும் ஆன வேலைத்தாங்கிய வீரர்கட்குத் தலைவன். நல்ல அணிகலன்களை அணிந்த பரந்த மார்பையுடையவன். போரில் பலமுறை வெற்றிகண்டு பல களவேள்விகளைச் செய்தவன். கள வேள்வி இன்னது என உங்கட்குத் தெரியுமா? நெற் கதிரைக் கொன்று களத்தில் குவித்துப் போரழித்து அதரி திரித்துச் சுற்றத்தார்க்கு ஈவதற்கு முன்னே கடவுள் பலி கொடுத்துப் பின்னர்ப் பரிசிலர் முகந்து கொள்ள வரிசைமுறையில் அளிப்பர். அதுபோல, அரசனும் நாற் படையையும் கொன்று களத்தில் குவித்து எருது களிருக வாள் மடல் ஓச்சி அதரிதிரித்தப் பிணக்குவையை நிணச் சேற்ருெடு உதிரப் பேர் உலைக்கண் ஏற்றி ஈனு வேள்மான் இடந்து உழந்து அட்ட கூழ்ப் பலியைப் பலி கொடுத்து எஞ்சி நின்ற யானை குதிரைகளையும் ஆண்டுப் பெற்றன பலவற்றையும் பரிசிலர் கொள்ளக் கொடுத்தவன். இதனை நன்கு உளம் கொள்வீராக. (அதரி திரித்தலாவது மாடுகளை நெற் கதிர்களில் நடக்குமாறு செய்து அக்கதிரில் ஒட்டி யுள்ள நெல் மணிகளை உதிரும்படி செய்வதாகும்.) இன்னமும் களவேள்வி இன்னது என விளக்கமாகக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். "போரில் வெட்டுண்டு கிடக்கும் தலைகளை அடுப்புக்கு அமைக்கும் கற்களாக

அமைத்து, இரத்தமாகிய நீரை உலை நீராகப் பெய்து, தசையையும் மூளையையும் உலையில் பெய்தற்குரிய பொருள்களாகப் பெய்து, வெட்டுண்டு கிடக்கும் வீர வளையணிந்த தோள்களையே துடுப்புக்களாகக்கொண்டு துழாவிச்செய்யப்படுவதாகும்.'' ஆகவே "நீங்கள் உடல் பலம், படை பலம் பெற்றிருப்பினும், அவற்றைக் கொண்டு எதிர்ப்போம் என்று எண்ணுதீர்கள். எங்கள் தலைவனுகிய முழவுபோலும் தோளையுடைய அதிகன் உங்களைக் காண்பதற்குள் போர்க்களம் விட்டு ஓடுங்கள். அவன் உங்களைக் கண்டுவிட்டால் நீங்கள் தப்பி ஓடுதல் அரிது'' என்றும் அறிவித்துள்ளார்.

இன்னெரு முறை இவனுடன் போருக்குவந்த வீரர்களை நோக்கி, '' எங்கள் வீரனும் அதிகன் போரைச் செய்வதற்கு உறையினின்று வெளியே எடுத்த வாட்கள், பகைவர்களது அரணை அழிக்கையில் எதிர்த்த வீரர்களின் உடலில் நன்கு தோய்ந்து, வளைந்து வடு மிக்கு விளங்கின. அவனது வேல்கள் குறும்பர்களாகிய சிற்றரண்களை வென்று அவ்வரண்களுக்குரியவர்களான பகைவர்களது நாட்டை அழித்தலால் காம்பும் ஆணியும் கலங்கித் தளர்ந்து தம் நிலை கெட்டன. அவனது யானைகளோ எனில், பருத்துத் திரண்ட கோட்டைக் கதவுகளின் குறுக்கே இடப்பட்ட கணைய மரங்கள் முறியும்படி கதவுகளைத் தம் மத்தகத்தால் தாக்கியும் கொம்புகளால் குத்தியும் அரணை

யழித்துத் தந்தங்கள் பூண்கள் தளரும் நிலையினை அடைந்தன. அவனது குதிரைகளோ எனில், காற்றினும் கடுகிவந்து தம்மைஎதிர்த்த வீரர்களின் மார்பகத்தில் பாய்ந்து கால்வைத்து நடந்து அப்பகைவர்களின் மார்பினின்று வெளிவந்த இரத்தக் கறைபட்ட குளம்பினை யுடையனவாய் உள்ளன. எங்கள் வீரனது கையகத்தே உள்ள கேடயம் பொன்னால் இயன்றது. தும்பை மாலையை அணிந்தது. கிண்ணிவடிவமாகவும், கழல் வடிவமாகவும் அமைந்தது. எதிரிகளின் அம்புகளைத் தடுத்து நின்ற காரணத்தால் பல துளைகளை யுடையது. இவ்வாறெல்லாம் எங்கள் இறைவன் படைபலம் கொண்டு இருக்கையில் அவனோடு எதிர்ப்பவர் எங்ஙனம் அவனை வெல்லமுடியும்? ஆகவே, நல்ல நீர்வளம் நிலவளம் வாய்ந்த உங்கட்குரிய ஊர்கள் உங்கட்கே உரியனவாக இருக்க வேண்டுமானால், அவனை வணங்கி அவனுக்கு இறுக்கவேண்டிய திறையினைச் செலுத்தி உய்ந்து போமின்கள். யான்கூறும் இத்துணையையும் நீங்கள் கேளாது அவனோடு எதிர்த்துப் போரிடுவீராயின் உங்கள் உரிமை மகளிர்களாகிய காதலிமார்களை நீங்கள் பிரிதல் உறுதி. நன்கு சிந்தித்து அவனோடு போர்புரியக் கருதுங்கள்,'' என எடுத்துரைத்துள்ளார்.

மற்றும் ஒருமுறை, "மறவர்களே! எங்கள் வீரமகனும் அதிகனை இளயன், சிறியன்" என்று நினையாதீர். "யானை பெரிது;பெரிய இருகொம்புகளையுடையதுதான்.

ஆனால், இளஞ் சிறுர்கள் ஆடிப்படியும் சிறு ஆழத்தை யுடைய நீரில் உள்ள முதலே சிறியதாக இருப்பினும் முன்னர்க் கூறப்பட்ட யானையைக் கொன்று வீழ்த்தும் தன்மையது. அதுபோலவே, எங்களது தலைவனை நெருங்கியுள்ள நீங்கள் எவ்வளவு பெரிய வீரர்களாயி னும் எங்கள் தலைவனை வெல்லுதல் அரிது'' என்று பகர்ந்துள்ளார். அவனது சினம் வீட்டின் இறப்பில் செருகப்பட்ட தீக்கடைக்கோல்போல மறைந்திருப்பி னும், வேண்டும்காலத்து வெளிப்படும் அத்தியினைப் போல அழிக்க வல்லது. அவனை வலிமிக்கவர் எவரும் கனவிலும் கூடக் குறுக அஞ்சுவர், என்றும் அதிகனது பகைவர்களை நோக்கிப் பகர்ந்துள்ளார் ஔவையார்.

இனி நேர்முகமாக அதிகனையே நோக்கி அவனது வீரத்தை ஔவையார் புகழ்ந்தவாற்றையும் இனிக் காண்போமாக.

ஔவையார் அதிகனை நோக்கி, "வெண் காந்தள் மலரும் மலை மல்லிகையும் மலர்ந்து மணம் வீசிக் கொண்டிருக்கும் மலைச்சாரலின்கண் வீரம் மிக்க புலி சீறிப் புறப்படுமானல், அதன் எதிரே மான் கூட்டங்கள் நிற்க வல்லனவோ? இவ்வாறே ஆகாயத்தின்கண் சூரியன் தன் ஒளிக் கதிர்களை வீசிக்கொண்டு புறப்பட் டால் அவன் எதிரே இருள் சூழ்ந்து நிற்கவல்லதோ? பாரத்தை மிகுதியும் கொண்டு மணல்பறக்கவும், கல் பிளக்கவும் நடக்க வல்ல எருதுகளுக்குக் கடக்க

88425

முடியாத வழிகளும் இருக்க முடியுமா? இல்லை அல்லவா! இவ்வாறு இங்குக் காட்டப்பட்ட உவமைகளால் நீ போருக்குப் புறப்பட்டால் உன்னை எதிர்க்க வல்ல பகைவர்களும் இருக்க முடியுமா? நீ பகைவரது காவலையுடைய அரண்கள் பலவற்றை வென்றவன் அல்லனோ? வீரர்கள் போர்க்களத்தில் விழுப்புண் படாராயின் (முகத்திலும், மார்பிலும் பட்ட புண்ணே விழுப்புண் எனப்படும்) அவர்கள் வீர சுவர்க்கம் புகுதற்கு உரியர் ஆகார் என்பதனால், அவர்கள் இறக்கும் நிலையில் அவர்களை வாள் கொண்டு மெய்யினை வடுப்படுத்தி வீரசுவர்க்கத்தில் தடையின்றிப் புகுமாறு அவர்களைச் சார்ந்தவர்கள் செய்யாத நிலையில் நீ அவர்களை உனது வாளால் வெட்டி வடுப்படுத்தியுள்ளாய் அன்றோ! இதனால் அவர்கள் உயர்வடையும்படி செய்தாயன்றோ! இத்தகைய வீரம் வாய்ந்த நீ எம்போன்ற இரவலர்கட்கும் புலவர்கட்கும் எளியை, இனியை. ஆனால் உனது பகைவர்கட்கு நீ மிகவும் அரியை அல்லையோ?”

“நீ போர்முனைக்கண் பகைவரது மாறுபாடு அடங்கப் பொரவல்லாய். உனது யானைகள் தமது கூர்ங் கோட்டால் குத்திக் கோட்டைகளின் கணையமரங்களை அழித்தலால், அவற்றைப் புதுப்பிக்கவும், உனது குதிரைகள் வீரர்களைத் தள்ளி அவர்கள் மீது நடத்தலால் குருதிதோய்ந்த குளம்புடையவனவாக

இருத்தலைக் கண்டு, அஞ்சி, வேல முள்ளால் காட்டு வாயில்களை அடைத்து, உள்ளே இருந்தனர். ஆகவே, அப்பகைவர்கட்கு உயிர்களைக் கொண்டுபோகும் இயமனாக நீ அமைந்தாய். அவர்களது வளமிக்க நாடு கெட்டொழுந்ததை யாரே அறியார்?" என்றெல்லாம் விளக்கமுற எடுத்துப் பேசியுள்ளார்.

ஒரு சமயம் அதிகனே வேடிக்கையாக ஔவையாரை நோக்கி, "விறலி என்னோடு பொரவல்லவர் நாட்டில்உளரோ? என்று உசாவியபோது ஔவையார், அதிகமானை உட்கொண்டும், அவனது வீரரை நினைவு கொண்டும் அவனிடமே நீ போருக்குப் புறப்பட்டால், அடிக்கும் கோலுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாது எதிரிட்டுச் சீறும் பாம்பைப்போல, இளைய வலிய வீரர் பலர் உளர். இரவலர்கள் தமது முழவை மரத்தில் கட்டிச் சிறிது சிரம பரிகாரம் செய்கையில் காற்றினசைவால் அம்மத்தளங்களில் ஓசை எழ, அவ்வோசை மத்தள ஓசை என்று சிந்தித்தற்கும் நாழிகை இல்லாதவராய், அவ்வோசை பகைவரது போர்ப் பறையின் ஓசையாகும் என்று உட்கொண்டு போருக்கு எழும் தலைவனும் உளன்" என்றும் கூறியுள்ளார்.

ஒருமுறை அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சிக்குப் போர்க்குப் புறப்படும் நேரம், புதல்வனைக் கண்டு களிக்கும் நேரமாக அமைந்தது. அந்நிலையிலும் அவனது கையில் வேல் துலங்கியது. காலில் வீரத்தண்டை விளங்கியது. உடம்பில் வேர்வை அரும்பியது. மிடற்றில் விழுப்புண்

விளங்கியது. மார்பகத்தில் பனம் பூ மாலையும் வேங்கை மலர் மாலையும் பொலிவுடன் பொருந்தி இருந்தன. இந் நிலையில் தன் அருமை மகனும் பொருட்டெமுனியைக் கண்டபோதும் கண்களில் போர்க் குறிக்கு அடையாள மாகிய சிவப்பு நீங்கின பாடில்லை. இதனைக் கண்ட ஔவையார், "பகைவர் பிழைக்க இயலாதே" என்று இரங்கியும் கூறி அதிகனது வீர மேம்பாட்டை வியந்து பாராட்டியுள்ளார்.

இங்ஙனமெல்லாம் அதிகமான் வெற்றி வீரனாகத் திகழ்ந்தான் என்பதற்கு உரிய சான்றாக விளங்குதற்குக் காரணம் அவன் பல அரசர்களையும் வென்று சிறப்புற் றமையே ஆகும். இவன் திருக் கோவலூரை முற்றுகை யிட்டு அவ்வூருக்குரிய மன்னனை வென்றிருக்கிறான். திருக் கோவலூர், கோவல் எனப்படும். இது நடு நாட் டைச் சார்ந்தது. பெண்ணையாற்றங் கரையில் அமைந்த பதி. இதன் தலைவர்கள் மலையமான் திரு முடிக்காரி முதலியவர்களாவர். அவர்களை அதிகமான் வென்றிருப்பதாக "முரண் மிகு கோவலூர் நூறி" என்று ஔவையார் எடுத்துப் பேசி இருப்பதால் தெரி கிறது. இவன் திருக் கோவலூரை முற்றுகையிட்டு வெற்றி கொண்ட சிறப்பைப் பரணரும் பாராட்டிப் பேசி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவ்வூர்க் கோட் டையை அழித்தவன் என்பது "அரணடு திகிரி ஏந்திய தோளே" என ஔவையார் சிறப்பித்துள்ளார்.

இம்மன்னன் திருக்கோவலூரை வெற்றிகொண்ட

தோடன்றி ஏழ் அரசர்களையும் வெற்றி கொண்டு சிறந் தவன். அவர்களே சேரன், சோழன், திதியன், எருமை யூரன், இருங்கோ வேண்மான், பாண்டியன், பொருநன் என்போர் ஆவர். இவர்களை வென்று இவர்களது நாடு நகரங்களைக் கைப்பற்றியதோடன்றி இவர்களது முத்திரைகளையும் கொடிகளையும், கைப்பற்றியவன். அவர்கட்குரிய முத்திரையும் கொடியும் பன்றி,கலப்பை, மான், யாளி, வீணை, வில், கயல் என்பனவாகும். இவை இவர்கட்கு உரியன என்பதைக் கலிங்கத்துப் பரணி "கேழல் மேழி கலை யாளி வீணை சிலை கெண்டை என்று இனைய பல் கொடி" என்று குறிப்பிடுவது கொண்டு தெரியலாம். இவ்வாறு அதிகமான் அரும் பெரு வெற்றி வீரனாக விளங்கினான்.

6. அதிகன் போக்கிய தூது

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி சிறப்புற இருந்த காலத்தில், முத்தி தரும் ஏழனுள் முக்கியமாம் காஞ்சி என்று கூறப்படும் மெச்சும் புகழ் வாய்ந்த கச்சியம்பதியில் தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்பான் அரசிருக்கையாகக் கொண்டு ஆண்டுவந்தனன். அவன்பால் அதிகன் ஔவையாரை தூது போக்கினன். அவ்வாறு தூதுபோக்கப்பட்டதற்குக் காரணத்தை அறியும்முன் அத்தொண்டைமான் வரலாற்றையும் சிறிது அறிவோமாக.

தொண்டைமான் இளந்திரையன் சாதாரண மன்னன் அல்லன். சோழ பரம்பரையினைச் சார்ந்தவன். தொண்டைமான் என்றும் கூறப்பட்டவன். நாகபட்டினத்துச் சோழன் ஒரு சமயம் பிலத்துவார வழியிலேயே நாகலோகம் சென்று விட்டனன். அங்கு நாகக் கன்னியை மணந்து இன்புற்றனன். இது பெரும்பாணாற்றுப் படை உரைக் குறிப்பு. அந்நாகக் கன்னி என்பாள் பீலிவளை என்பவளாகும். நாகக் கன்னிகை என்பாள் பீலிவளையே என்பது மணிமேகலை என்னும் நூலால் அறிய வருகின்றது. நாகபட்டினத்து மன்னன் கடற்கரைப் புன்னை மரச்சோலையில் பேரழகு வாய்ந்த நாககன்னிகையாம் பீலிவளையைக்

கண்டான். அவளோடு ஒரு மாத காலம் அன்புற்று இன்புற்றுக் கூடிக் குலாவலானன். இவ்வாறு நிசமும் நாட்களில் அவள் திடுமெனத் தன் காதலனிடம் கூருது தன் இருப்பிடம் சென்று விட்ட னள். அடுத்த நாள் மன்னன் வந்து கண்டபோது, அவள் அச்சோலையில் இல்லாதது கண்டு மிகவும் கவன்று பல இடத்தில் தேடியும் காணப்பெருது கவலை யுள் ஆழ்ந்தனன். மன்னன் அந்தநிலையில், அங்கு ஓர் அற்புத சக்திவாய்ந்த சாரணன் ஒருவன் வந்துற்றனன். அரசன் அவனைக் கண்டு, "சாரண! என் உள்ளங் கவர்ந்த உயிர்அனைய என்காதலி எங்குற்றனள்? அவளை ஈண்டே னும் யாண்டேனும் கண்டதுண்டோ?" என்று கடாவினன். அதுபோது சாரணன், "மன்ன! அம்மடந்தையை யான் இது போது கண்டேன் இல்லை. என்ருலும், அவளைப்பற்றி நான் நன்கு அறிந்துள்ளேன். அவள் நாக நாட்டு மன்னனகிய வளைவணன் என்பானுக்கும் அவனது தேவியான வாசமயில் என்பாளுக்கும் பிறந்த பீலிவளை என்பாள். அவள் பிறந்த நாளில் சோதிடன், "இவள் சூரிய மரபைச் சார்ந்த சோழ மன்னன் ஒருவனுடன் கூடி ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றெடுப்பாள்" என்று கூறியுள்ளான். அதற்கு ஏற்ப அவள் உன்னைக் கூடி உவப்புற்றனள். இனி அவளை நீ காணுய். அவள் வயிற்றில்உதிக்கும் மகனையேகாண்பாய். கவலற்க" என்று கூறினன். இது மணிமேகலை மூலம் அறிய வரும் குறிப்பு. பத்துப்பாட்டில் ஒன்ருன

கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரால் பாடப்பட்ட பெரும்பாணாற்றுப் படையின் உரைக்குறிப்பினால் அதாவது உச்சிமேற்புலவர்கோள் நச்சினார்க்கினியரது விளக்கத்தால் நாகபட்டினத்துச் சோழன் நாகலோகமே சென்று நாக கன்னிகையைச் சேர்ந்தனன் என்று அறிகிறோம். மணிமேகலை வாயிலாகப் புன்னை மரச்சோலையில் நேசித்தான் என்று காண்கிறோம். மேலே காட்டிய இவ்விரு குறிப்புக்களினால் நாக கன்னிகையாம் பீலிவளையுடன் சேர்ந்த இடமானது வேறுபடுகின்றதே அன்றி, நாக கன்னிகையாம் பீலிவளையுடன் நாகபட்டினத்து மன்னன் சேர்ந்து இன்புற்றதில் வேறுபாடு காணப்பட்டிலது.

நாக கன்னிகை கருவுற்றாள். கருவுற்றதை அறிந்த பீலிவளை தான் பெறப்போகும் பிள்ளையை "என் செய்வேன்" என்று வினவியபோது, நாகபட்டினத்து மன்னன், "நீ பெறும் பிள்ளையை ஆதொண்டைக் கொடியை சுற்றிக் கடலில் இட்டுவிடு. அக் கொடியுடன் குழந்தை கரை ஏறினால் அவனுக்கு என் அரசுரிமையைக் கொடுத்துச் சிறப்பிப்பேன்," என்று விடை இறுத்தினன். அவ்வாறே பீலிவளையும் தான் பெற்ற பிள்ளையைத் தொண்டைக்கொடியால் சுற்றிக் கடலில் விட்டனள். அக்குழந்தையும் யாதொரு தீங்கும் இன்றிக் கடற் கரையை அடைந்தது. வழக்கப்படி நாகபட்டினத்துச் சோழன் கடற்கரை சென்று உலவும் நிலையில், கரையில் குழந்

தை தொண்டைக் கொடியால் சுற்றப்பட்டு, ஒதுக்கப் பட்டிருந்ததைக் கண்டுகளித்துக் கையிலெடுத்து, உச்சி மோர்ந்து, உள்ளங் குளிர்ந்து, தனது பண்டைய நினைவு வரத் தன் அரசமாளிகைக்கு எடுத்துச் சென்று, கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வந்தனன். இக்குழந்தை அலையால் உந்தப்பட்டுக் கரையில்சேர்ந்ததனுல் திரையன் என்றும், ஆதொண்டைக் கொடியால் சுற்றப் பெற்றதனுல் ஆதொண்டன் என்றும் கூறப்பட்டது. அவனே தொண்டைமான் இளந்திரையன். அவன் ஆதொண்டை தழையாலும் மலராலும் இயற்றப்பட்ட மாலையை அணிந்தவன் என்று கூறப்படுபவன் என்று இராமலிங்க வள்ளலாரும் வரைந்துள்ளார்.

தொண்டைமான் இளந்திரையன் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமாக வளர்க்கப்பட்டான். தக்க வயதில் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்க நன்கு கற்பிக்கப்பட்டான். இலக்கண இலக்கியங்களிலும் வல்லவனுக விளங்கினுன். பாடும் கவிஞனுகவும் நிலவினுன். அரசர்கட்குரிய ஆயுதப்பயிற்சியும் குதிரை ஏற்றம் முதலானவற்றிலும் நல்ல பயிற்சியுடையவனுய் விளங்கினுன். இவ்வாறு இவன் அரசர்கட்குரிய அமைப்புக்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே பெற்றிருந்தமையால், காஞ்சியம்பதிக்குக் காவலனுக அமைக்கப்பட்டனன். இம்மன்னன் காஞ்சியம் பதியின் காவலன் என்பது "தொண்டைமான் கச்சி" எனவருந் தொடராலும்,

"கச்சியோனே கைவண் தோன்றல்" என வரும் பெரும் பாணாற்றுப் படையாலும் அறியவருகிறது. இவன் அரசேற்று நன்முறையில் அரசாண்ட பிறகு, இவனுக்குப் பின்னால் வந்தவர்கள் தொண்டையர் என்றே புலவர்களால் பாடப்படும் பெருமை சான்றவர்களாய் அமைந்து விட்டனர். "விறல் போர்த் தொண்டையர்," என்று அகநானூற்றிலும், "தொண்டையார் வீற்றிருந்த குடை சந்திரனைப் போன்று குளிர்ந்த நிழலைத்தருவது" என்று பழம் பாடல் ஒன்றாலும் தெரியலாம்.

தொண்டைமான் இளந்திரையன் முடியுடை வேந்தராம் சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்களின் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படும் பெருமைக்கு உரியவன். இவன் சோழர் குடியினன்என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்ட செய்தியே ஆனாலும், பெரும்பாணாற்றுப்படை இவனது மரபைப் பற்றிக் கூறிய போது, "உரவோன் உம்பல்" என்று கூற, அதற்கு உரைகண்ட நச்சினார்க்கினியர், "சோழன் குடியில் பிறந்தவன்" என எழுதியுள்ளனர். என்றாலும், இவன் குறுநில மன்னர் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்பட்டதாகச் சில குறிப்புக்களினால் தெரியவருகிறது. இதனைப் பேராசிரியராம் பேருரை ஆசிரியர் "மன்பெறு மரபில் ஏனோர்" என்னும் தொடருக்கு உரை எழுதும்போது அரசுபெறுமரபில் குறுநிலமன்னர் எனக் கொள்க. அவை பெரும்பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்

ளும் காணப்படும் என்று எழுதியுள்ளார். பெரும் பாணாற்றுள்ளும் என்னும் குறிப்பு அந்நூலின் தலைவனை இளந்திரையனைக் குறித்தே ஆகும்.

இம்மன்னன் தனது ஆட்சியினைச் செம்மையுற நடத்தி வந்தவன். இவனது வெண் கொற்றக் குடை மதிபோன்று, தண்ணளி உடையது என்பதனால் இவன் நாட்டாட்சி நன்கு புலனாகிறது. இவனது நாட்டில் உரும் ஏறும் அதாவது இடியும் இடித்து மக்களைத் துன் புறுத்தாது. பாம்புகளும் மக்களைக் கடித்து மடியச் செய்யாது. புலி முதலிய கொடு விலங்குகளும் கொடுமை செய்யமாட்டா. இவற்றிற்குக் காரணம் இவனது ஆட்சியின் ஆணையாகும். மன்னர்களின் செங் கோல்ஆட்சியினால் கரடி, வேங்கை, அரவு, முதலை, இடி, தாக்கு அணங்குகள் (கண்டாரைக் கொல்லும் தெய் வம்) ஆகியவை துன்பம் செய்யமாட்டா என்ற குறிப்பை இளங்கோ அடிகளும், சிலப்பதிகாரத்தில் செப்பியுள்ளார். இந்த இடத்தை விளக்கிய அடியார்க்கு நல்லார், "இவற்றால் இவன் (பாண்டியனது) ஆணை கூறினர்" என விளக்கியுள்ளார்.

இவன் ஈகையிலும் சிறந்தவன். இவன் தன்னை அண்டினவர்களுக்கு யானையும் குதிரையும் ஈந்து வந்தனன். பிறர்க்குக் கொடுத்தாலும் குறையாத அளவுக்குப் பெரும் பொருளைஈந்தவன். இது "வழங்கத் தவாஅப் (குறையா) பெருவளன்" என்று இவன் கொடுத்த

கொடையினைக் குறிக்கும் அடியால் தெரிகிறது. இவனது வாயில் இரவலர்க்கு அடையா வாயிலாகும். அதனைப் பெரும்பாணாற்றுப் படையில் வரும் "அடையாவாயில்" என்ற தொடரில் காணவும். இத்தொடரின் பொருள் பரிசிலர்க்கு அடையாத வாசல் என்பதாம். இவ்வாறு வள்ளல்களின் வாயில்கள் அமைந்திருந்ததை "நசையுநர் (விரும்பி வந்தவர்க்கு) தடையா நன் பெரு வாயில்" என்னும் பொருநர் ஆற்றுப்படை அடியாலும், "அடையா நெடுங் கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான் சடையப்பன்" எனக் கம்பனது வாக்காலும் தெரியலாம்.

இளந்திரையன் வலியரால் நலிவுஎய்தியவர்கட்கும், வறுமையால் வாடியவர்கட்கும் வேண்டியவற்றை செய்து மேம்பட்டவன். புலவர்கட்குப் பேரணிகலன்களைக் கொடுத்து உதவுபவன். கூம்பாத உள்ளத்தையுடையவனுய்க் கிழிந்த ஆடையினை உடுத்திய இரவலர்கள் தன்னை அடைந்தால் அத்தகையவர்களின் ஆடைகளை நீக்கிப் பாலாவி போன்றுவிளங்கும் அத்துணை மெல்லிய ஆடையினை நல்கி உடுக்குமாறு செய்பவன். இடைமுறியாத சோற்றினையும் ஊன் கலந்த கொழுவிய கறிகளையும் இரவலர்க்கு உண்பிப்பவன். பொன்னால் ஆகிய தாமரை மலரைத் தன்னை அடுத்த வறுமையுற்ற யாசகர்கட்கு ஈபவன். ஏன், பொன்னால் செய்த தேரையும், பகைவர் விட்டுச் சென்ற குதிரைகளையும், பொன்னால் ஆன சேணங்களையும் தந்து மகிழ்பவன்.

இம்மன்னன்பால் வீரமும் மலிந்திருந்தது. இவன் வீரர்க்கு வீரத்தைக் கொடுப்பவனுகவும் கொடியோர்க்குக் கொடியோனுகவும் போர்த் தொழிலில் மிக்க வல்லவனுகவும் விளங்கியவன்; இப்பண்புகள் இவன்பால் உண்டு என்பதை, "மன்னர் மன்ன! மறவர் மறவ! செருமேம்படுந" எனவரும் பெரும்பாணுற்றுப் படையில் வரும் தொடர்களால் தெளியலாம். இவன் பகைவரது காவலையுடைய மதில்களை அழித்து ஆண்டிருந்த அரசருடைய முடிக்கலம் முதலியவற்றை கொண்டு வந்து வீரமுடி புனேயும் வெற்றியினை யுடையவன். இவனேடு பொருத மன்னர்கள் தாம் ஏறிவந்த குதிரைகளைப் பொன்னுல் ஆகிய சேணங்களுடன் விட்டுச் சென்றனர் என்னும் குறிப்பு, "தெவ்வர் உலைவு இடத்து ஒழித்த இவுளி" எனவரும் தொடரால் அறியவருகிறது. அதாவது "பகைவர்கள் முதுகிட்ட இடத்து விட்டுப் போன குதிரைகள்" என்பதாம்.

இம்மன்னன் பெரும்புலவன் என்று முன்பே குறிப்பிட்டுள்ளோம் அல்லவா? இஃது இவனது பாடல்களாக நற்றிணையில் மூன்றும் புறநானூற்றில் ஒன்றும் இருத்தலைக் கொண்டு தெரியலாம். ஏன்? இவன் இளந்திரையம் என்னும் தனிநூல் ஒன்றும் செய்திருப்பதாக இறையனுர் களவியல் உரையாலும், நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையாலும் அறியவருகிறது.

புறநானூற்றில் இம்மன்னன் பாடியுள்ள பாட்டு

அரிய கருத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ளது. ஓர் அரசன் எவ்வாறு தன்னாட்டை அரசு செய்யவேண்டும் என்றும் அறவுரையினை அறிவுறுத்தும் கருத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டு அக்கவி திகழ்கிறது. அக்கருத்தை ஓர் உவமை வாயிலாக இவன் அமைத்துப் பாடி இருப்பதுதான் இவனது புலமைப்பெருக்கைப் பெரிதும் புலப்படுத்தி நிற்கிறது. அப்பாட்டில் இவன்கூறிய உவமை, "உருளையையும் பாரையும் கோத்து உலகில் செலுத்தப்படும் வண்டி, அதனைச் செலுத்துவோன், செலுத்தும் பண்பை நன்கு அறிந்து செலுத்தினால்தான் எந்த விதமான இடைஞ்சலும் இன்றி இனிதே அவ்வண்டி செல்லும். ஆனால், அவ்வண்டி ஓட்டி இனிதாகச் செலுத்தும் வகையறியாதவனாய்ச் செலுத்துவானாயின் அவ்வண்டி சேற்றிலே அழுந்தி மிகப் பல தீய துன்பத்தை மேல்மேலும் உண்டாக்கும்'' என்பதாம். இங்கு வண்டி என்பது உலகாகிய வண்டியையும் செலுத்துவோன் என்பவன் ஆளும் அரசனையும், நெறி அறிந்து செலுத்துதல் ஆவது செங்கோல் முறை தெரிந்து செலுத்த வேண்டியதையும், பல தீங்குகள் என்பன, உலகம் பல அல்லல்களுக்கு உட்படும் என்பதையும் உணர்த்தி நின்ற கருத்துக்களாகும். இம்முறையில் பாடிய மன்னன் தன் அரசினை எம்முறையில் நடத்தியிருப்பான் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா? நன் முறையில்தானே அவனது அரசு நடந்து இருக்கும்? நன்முறையில் இருந்ததனால்தானே அவன் நாட்

டினை இடி இடித்து இன்னல் புரிந்திலது. புலியும் எவர்க்கும் புன்கண் புரிந்திலது. அரவும் எவர்க்கும் அல்லல் செய்திலது. இவன் பெயரால் ஓர் ஊர் இருந்ததாகவும் அறிகிறோம். அது திரையலூர் எனப்படும். இங்ஙனமெல்லாம் அரசு புரிந்த மன்னன் அகநானூற்றில் பாடியுள்ள கவியும் அரிய கருத்தை அறிவிக்கும் நிலையில் இருக்கும் அல்லவா? அவற்றைப் பின்னால் நீங்களே படித்து இன்புறுவீர்களாக.

இன்னோரன்ன பேரும் புகழும் சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த இளந்திரையன், அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் வீரத்தைக் கண்டு, அவனது புகழையும் அறிந்து, அவனை அடக்கி ஆள உளங் கொண்டான். அதிகன் நால்வகைப் படைகளில் நனிசிறந்து விளங்கியவன். அவனை அடக்கி ஆள்வதாயின் அதற்கு ஏற்றபடைப் பலம் தன்னிடத்தில் இருக்க வேண்டும். ஆகவே, தனது படையினை நாளும் நாளும் பெருக்கி வந்தான். இந்தச் செய்தியினை ஒற்றர்களின் மூலம் அதிகமான் உணர்ந்து கொண்டான். உணர்ந்தவன் தானும் போருக்கு ஆயத்தமாவதை வெறுத்துச் சமாதானமாகவே போகத் தீர்மானித்தான். அவனுக்குப் போரினைப் புரிந்து புரிந்து வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. அவன் பெருவீரன் என்பதில் நமக்கு ஐயம் உண்டோ? இதற்கு முன் பகுதியில் அவனது வீரம் எவ்வாறு விளங்கியது? வெற்றி எவ்வாறு துலங்கியது என்பனவற்றை எல்லாம் பரக்கக்

கண்டோம்அல்லவா? அவன், இருபெரு வேந்தரிடையே போர் நிகழ்ந்தால் போரில் கலந்துகொண்ட வேந்தர்களிடையே பெருஞ்சேதம் விளையும் என்று எண்ணங் கொண்டான். போரை வெறுக்கும் புண்ணியர்கள் இவ்வாறு எண்ணுவது இயல்பு. தருமர் கண்ணனுடன் உரையாடும்போது, "பகையாகிய கொடிய நெருப்பை மிக மூட்டி வளர்த்தால், அமரில் சினம் தோன்ற போரிட்டால் இருதிறத்தாரும் சேர மாள நேரிடும். ஆதலால் ஒரே குளத்தில் தாமரையும், ஆம்பல் மலரும் ஒருங்கே சேர்ந்து மலர்ந்திருப்பது போல் இரு மன்னர்களும் பகையின்றி ஒன்று பட்டு வாழ வழி வகுக்கவும்" என்று கூறியுள்ளார். ஆகவே, அதிகமான் தொண்டைமானிளந் திரையினிடம் தக்க தூதுவரைப்போக்கி அவர் போர்மீது கொண்டுள்ள நாட்டத்தை ஒழிக்கத் தீர்மானித்தான்.

அதிகமான் இவ்வாறு தீர்மானம் கொண்டு யாரை அம்மன்னனிடம் தூது போக்குதல் என்பதைக் குறித்து நீடு நினைக்கலுற்றான். இவ்வாறு அவன் நீடு நினைக்கக் காரணம் உண்டு. தூது செல்பவர்களிடம் தூதுக்குரிய பண்புகள் பல பொருந்தி இருக்க வேண்டும். இது குறித்தே திருவள்ளுவரும் 'தூது' என்னும் தனி அதிகாரமே தமது பொருட்பாலில் அமைத்துப் பேசியுள்ளார். ஆகவே, ஈண்டுத் தூது உரைப்பார் பண்புகளையும் அறிதல் மிக மிக இன்றியமையாததாகும்.

தூது உரைப்பவர்களில் இருவகையினர் உளர். ஒருவகையினர் தம்மைத் தூது சென்று வருமாறு அனுப்பியவர் கூறியவற்றைக் கூறி வருபவர்களும், தாமாகவே சமயத்துக்கேற்ப வகுத்துக் கூறுபவரும் ஆக இருவகையினர் ஆவர். தூது உரைப்பவர்கள் தம் சுற்றத்தவரிடத்தும், அதாவது தம்மைச் சார்ந்தவரிடத்து அன்புடையராயும் நற்குடிப்பிறப்பினராயும் இருத்தல் வேண்டும். தமக்கு முன் தம் மரபில் தூது சென்றவர் எவரேனும் இருப்பின், அவர்களின் இயல்பையும் கேட்டு அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். தூது உரைப்பதில் தம்மைச் சார்ந்தவர்கட்கு எந்தவிதமான தீங்கும் வராமல்படி காத்துக் கொள்ளவேண்டும். இவர்களது பேச்சு வன்மையால் எதிரிகள் தம்வயப்படுதல் வேண்டும். இவர்களின் பண்பினைச் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைப்பார் போல் பாரத வெண்பா ஆசிரியர்,

> அன்புடைமை ஆய்ந்த அறிவுடைமை இல்
> பிறப்பு
> நன்குடைமை நல்ல நயனுடைமை-நன்
> கமைந்த
> சுற்றம் உடைமை வடிவுடைமை சொல்
> வன்மை
> கற்றடங்கல் தூதின் கடன்.

எனக் கூறியுள்ளார்.

அன்பும் அறிவும் ஆராய்ந்த சொல் வன்மையும் ஆகிய இம் முப்பண்புகளும் மிக மிக இன்றியமையா

தவை. ஆராய்ந்த சொல்வன்மை இவர்கட்கு உரித்து எனக் கூறப்படுவதால் "தூதுவர் நல்ல கல்விப் பயிற்சியினைப் பெற்று இருத்தல் இன்றியமையாதது என்பது தெரியவருகிறது. எல்லா நூல்களையும் கற்று வல்லவராய்த் துலங்குதல் வேண்டும். நூற்களை நன்கு ஓதி உணர்ந்தவர்களின் முன்னிலையில் தாமும் நன்கு ஓதிய நூற்களின் நுண் பொருள்களை நன்கு வகுத்துக் கூறும் வல்லமை பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அறிவுமட்டும் போதாது; கண்டார் காமுறும் தோற்றமும் பொலிவும் உடையவராய் இருத்தல் வேண்டும்.

செய்திகளைப் பிறர் மாட்டுக் கூறுங் காலத்துத் தொகுத்துச் சொல்லவேண்டிய இடத்துத் தொகுத்தும் வகுத்துச் சொல்ல வேண்டிய இடத்து வகுத்தும் கூற வேண்டும். இன்னாதது இருக்குமாயின், அதனைச் சொல்லுமிடத்து எதிரியின் மனம் மகிழும் வண்ணம் இனிய சொற்களால் எடுத்து இயம்புதல் வேண்டும். இதனால் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைப்பதோடு விரும்பாத சொற்களை நீக்கி விளம்ப வேண்டும் என்பதும் விளங்குகிறது அல்லவா?"

தூதராய்ச் செல்பவர்கள் தம்மைத் தூது போக்கியவர் கூறியவற்றை எதிரியிடத்துக் கூறும்போது, அவ்வெதிரி கோபங்கொண்டு தம்மைக் கொல்வான் போன்று சீற்றக்குறியுடன் பார்க்கவும் நேரிடும். அந்தக் காலத்திலும் சிறிதும் அஞ்சுதல் கூடாது. காலத்தை

அறிந்து காரியம் முடிவதற்கான முறையில் பேசி முடிக்க வேண்டும். இதனால் தூதுவர் தம் கடமையையும், காலத்தையும், இடத்தையும் அறிந்து நடக்கவேண்டும் என்பதும் தெரியவருகின்றதல்லவா ? இடத்தோடு செவ்வி அறிந்து காலத்துக்கேற்றபடி உரைப்பவன் தூதன் என்னும் விநாயக புராணக் கருத்தையும் தம்மவர் நிலையினையும் எதிரிகளின் நிலமையினையும் அறிந்து அவற்றிற்கு ஏற்பச் செயல் முறைகளை செய்தல் வேண்டும் என்பதையும் தூதர்கள் உணர்தல் முறையாம்.

தூதுவர்க்கு உள்ளத்தூய்மை இருக்கவேண்டுவது முக்கியமாகும். பொருளை விரும்புதலும் இன்பம் விழைதலும்கூடாது. இதனை விநாயகபுராணம் "உறுபொருள் காமம் விருப்புறுத் தூய்மை" என்று கூறுதல் காண்க. துணிவுடைமை தூதர்க்குரிய பண்புகளில் ஒன்று. அதாவது திடமான புத்தியாகும். மறந்தும் வடுவான சொற்களை வழங்குதல் கூடாது. "இன்னவை கூறி வா" என்று இயம்பிய இராசனது கட்டளையை ஏற்று, சொன்னபடி செய்யவேண்டும். இவ்வாறு கூறினால் தனக்குத் தீங்கு வருமே என்று பின்னால் எண்ணித் தன் தலைவனுக்குத் தாழ்வு வரும் வார்த்தைகளை ஒருகாலும் சாற்றுதல் கூடாது.

தம் உயிருக்குத் தீங்கு வருவதானாலும் அதன் பொருட்டுத் தம் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு

தம்மை அனுப்பிய தலைவரது மொழிகளைப் பகைவரிடத்தோ அன்றி எதிரிகளிடத்தோ கூருது, கூறவேண்டுவனவற்றை மறைத்துக் கூறுவது, தூதர்க்குக் கூடாது.

மனுதர்ம சாத்திரம் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் மன்னன் எத்தகையவர்களைத் தூதனுக அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதைக் கூறுமிடத்து "சர்வ சாத்திரங்களை அறிந்தவனுயும், சொற்குறி, கண் சிமிட்டல், சமிக்கை, சிட்டிகை போடுதல் முதலிய செய்கைகளின் குறிப்பைக் கண்டறிபவனுயும், பொருளாசை இல்லாதவனுயும், சமர்த்தனுயும், நற்குலத்தில் பிறந்தவனுயும் இருக்கிற ஒரு தூதனை, அரசன் தன்னிடத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறுகிறது. மேலும் அச்சாத்திரம் இத்தகைய தூதனைப் பற்றிப் பேசுகையில், "அந்தத்தூதன் யாவரிடத்தும் அன்புள்ளவனுயும், சமர்த்தனுயும் நியாய முள்ளவனுயும், தேசகாலங்களை அறிந்தவனுயும், பயம் இல்லாதவனுயும், மொழியறிந்தவனுயும் இருந்தால் அரசனுக்குப் பெருமையை உண்டு பண்ணுவான்" என்றும் கூறுகிறது.

இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட பண்புகள் பலவும் ஒளவைப் பிராட்டியார்பால் ஒருங்கே அமைந்து கிடப்பதை அறிந்தான் அதிகன். ஆகவே, அவ்வம்மையாரையே இளந்திரையனிடம் தூது போக்கத் தீர்மானித்துத் தன் எண்ணத்தை அவ்வம்மையாரிடம் எடுத்து

இயம்பினன். ஔவையாரும் அவனது எண்ணத்தை நன்கு உணர்ந்து தொண்டமானிடம் தூது போக இசைந்தனர். அறிவுடையவர்கள் எப்பாலினராயினும் தூது போதற்கு உரியவர்கள் என்பது ஔவையார் தூது போக ஒவ்வியதன் மூலம் உணர்கிறோம் அல்லவா !

ஔவைப்பிராட்டியார் அதிகனிடம் விடைபெற்று இளந்திரையனது இருப்பிடமாம் காஞ்சியம்பதியினை இடையே பல காடுகளையும் நாடு நகரங்களையும் கடந்து அடைந்தனர். வந்தவர் உலகமெல்லாம் புகழும் உத்தமப் புலவர் சிகாமணியாம் ஔவைப் பிராட்டி யார் ஆதலின், அவரது வருகை அறிந்த அரசன் இளந் திரையன் இன்முகம் காட்டி இனிய உரைகள் பல உரைத்து நல்வரவு கூறி வரவேற்றான். தன் அருகே ஒருங்கே இருக்க ஓர் இருக்கை தந்து அம்மை யாரை அமர்த்திச் சிறிது நேரம் அன்புடன் அள வளாவினன். இதற்குள் உணவு தயாரிக்கப்பட்டது. உடனே அரசனும் ஔவையாரும் உடன் இருந்து உண்டு களித்தனர். ஔவையார் நீண்ட தொலைவில் இருந்து வந்த உடல் களைப்புத் தீரச் சிறிது நேரம் ஓய்வு கொண்டனர்; உறக்கமும் கொண்டனர். உறக்கத்தினின்று எழுந்த பின்னர், தொண்டைமான் ஔவையாருக்குத் தன் படைப் பெருக்கு இத்துணைத்து என்பதைக் காட்டி அதன்

வாயிலாகத் தன் பலத்தின் சிறப்பை அதிகனுக்கு ஔவையார் வாயிலாக உணர்த்த உளங்கொண்டு, அவ்வம்மையாரை அழைத்துச் சென்று ஆயுதங்கள் ஒழுங்குற அலங்காரமாக அமைக்கப்பட்ட படைக்கலக் கொட்டிலைப் பார்வையிடச் செய்தனன். ஔவையாரும் படைக்கலங்கள் ஒவ்வொன்றையும் உற்று உற்று நோக்கினர். அவைகள் நன்கு நெய் பூசப்பட்டு, கைப்பிடிகள் அனைத்தும் நன்கு அமைக்கப்பட்டு, மலர்மாலைகள் சூட்டப் பட்டு அததற்குரிய இடங்களில் அழகுற அமைக்கப்பட்டிருத்தலைக் கண்டனர்.

இவ்வாறு ஔவைப்பிராட்டியார்,திரையனதுபடைக்கலங்களைப் பாங்குறப் பார்த்துவருவதைக் கண்ட பார்த்திபனும் இளந்திரையன், "அம்மையீர்! எப்படி எனதுபடைக்கலங்களின் மாண்பு?" எனத் தனதுபெருமதிப்புத் தோன்ற வினவினன். இதுதான் தாம் தூது வந்ததன் காரணத்தை உரைப்பதற்கு ஏற்ற தருணம் என்பதை உணர்ந்த ஔவையார், "மன்ன! உனது படைக் கலங்கள் நன்கு நெய் தடவப் பட்டு, கைப்பிடிகள் சிறிதும் தளர்தல் இன்றி வன்மையுடன் பொருந்தப்பெற்று, மலர்மாலைகள் அணியப்பட்டு அழகுற நவராத்திரிக் காலங்களில் பொருள்கள் அழகுபடக் கொலுவில் வரிசைப்படி வைத்திருப்பது போல வைக்கப்பட்டுள்ளன. இக் காட்சி கண்களுக்கு நல் விருந்தாகவே உள்ளது. ஆனல், அதிகமானது

படைக் கலங்களோவெனில் கூர் மழுங்கி முனைகள் முறிந்து, கைப்பிடிகள் தம் நிலை தளர்ந்து கொல்லனது உலைக் களத்தில் மீண்டும் தம் பழநிலையினை யடைய உற்றுள்ளன," என்று கூறினர்.

இவ்வாறு இவ்வம்மையார் கூறிய கூற்றுக்களில் பொருட் சிறப்பு மிகுதியும் பொருந்தியுள்ளது. அதாவது தொண்டைமான் இளந்திரையனது படைக்கலங்கள் பகைவர்களைப் பாராத நிலையில், அவர்களைத் தாக்காத நிலையில்,போர்க்களத்தைச் சிறிதும் எட்டிப்பாராத நிலையில் அழகுபட உள்ளன என்பதும், அதிகனது படைக் கலங்கள் அடிக்கடி போர்முனை நாடிச் சென்று பகைவர்களின் உடலைத் தாக்கி முனை முறிந்து, கூர் மழுங்கிக் கைப்பிடி தளர்ந்து, கொல்லனது உலைக் களத்தில் உள்ளன என்பதும் அறிய வரும் நிலையில் கூறி, அதிகனது வீரச் சிறப்பையும் இளந்திரையனது வீரமின்மையினையும், எடுத்துக்காட்டியவாரும். இவ்வாறு உள்ளுறை பொருள் நிறைந்த நிலையில் ஔவைப்பிராட்டியார் பேசியதை அறிவுடை மன்னன் அறிந்து கொண்டான். பிறகு ஔவையாரைச் சின்னாள் தன் ஊரிலேயே இருக்குமாறு வேண்டி பெற்றுத் தன்னுள்ளம் சலிக்கும் அளவு அவ்வம்மையாருக்கு உபசரணை செய்து உவந்தான். பின்பு இளந்திரையனும் அதிகனோடு போர் புரியும் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டான்.

இளந்திரையன் பெரிய போர் வீரனாக இருந்தும், அதிகனோடு போர் புரிய எண்ணங் கொள்ளாது போரை நிறுத்திக் கொண்டமைக்குக் காரணம், ஒளவையார் தூதராக வந்து போனமையாலும் சண்டையின்றிச் சமாதானமாகவே காலம் கழிக்கலாம் என்று உளங் கொண்ட காரணத்தாலும் இருக்கலாம்.

7. அதிகனது இறுதிக்காலம்

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி மேலே கூறப்பட்ட முறையில் பேரும் புகழும் சீரும் சிறப்பும் கொண்டு திகழும் நாளில், சேரமான் பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை என்பான் பேரரசனுகப் விளங்கினன். இவன் சேர மன்னன் என்பது இவனது பெயரின் தொடக்கத்திலேயே சேரமான் எனச் சூட்டப்பட்டிருப்பது கொண்டு தெளியலாம். இவனது முழுவரலாற்றைப் பெரிதும் அறிதற்குத்துணை செய்யவல்லனவாக உள்ளபாடல்கள் சங்க நூல்களுள் எட்டுத் தொகையைச் சார்ந்த பதிற்றுப் பத்து என்னும் நூலில் எட்டாம் பத்தில் உள்ள பத்துப் பாடல்களே ஆகும். அப்பத்துப் பாடல்களும் அரிசில் கிழார் என்னும் பெரும் புலவரால் பாடப்பட்டவை.

அரிசில் கிழார் பேகன் மீது ஒரு பாடலும் அதிகன் மீது ஒரு பாடலும் பாடிச் சேரமான் பெருஞ் சேரல் இரும்பொறைமீது பத்துப்பாடல்களைப் பாடிஇருப்பது கொண்டு அவர்க்கு இம் மன்னன் மாட்டு இருந்த அன்பு புலனுகிறது. இங்ஙனம் அவர் இவ்வரசனைப் பாடியிருத்தலால் மன்னன் மகிழ்ந்து அவர்க்குத் தன்னையும் தன்அரண்மனையையும், தந்ததோடு இன்றிப் புறம்போந்து நின்று, "கோயிலில்உள்ள எல்லாம் கொள்

மின்"என்று கூறி ஒன்பது நூறாயிரம் பொற்காசுகளையும் ஈந்தனன். தான் வீற்றிருந்த அரியாசனத்தையும் ஈந்து அரசாளுமாறு வேண்டினன். என்னே அவனது ஈகைப் பண்பு! ஆனால், நமது அருமைப் புலவர் அரிசில் கிழார் அவை அனைத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளாது மீண்டும் அம்மன்னனையே அவையனைத்தையும் பெற்று அரசாளு மாறு வேண்டிக் கொண்டனர். ஆனால், அவனுக்கு அமைச்சனாக உடனிருந்து அவ்வப்போது அறிவுரை களைப் பகர்ந்து கொண்டிருந்தார். ஈண்டுக் கொடை கொடுத்த கோமான் பண்பையும், கொடுத்த அரச போ கத்தையும் வேண்டா என விருப்புடன்கூறிய வீறுடைப் புலவர் பெருமானது வேட்கையற்ற பண்பையும் சிந்தித்துச் சிந்தைகளி கூர்தல் வேண்டும்.

சேரமான் பெருஞ் சேரல் இரும் பொறை புலவர் மாட்டுப் பெருமதிப்புக் கொண்டவன் என்பதற்குச் சான்றும் உண்டு. ஒரு முறை மோசி கீரனார் என்னும் புலவர் இவனைக் காணப் பல கல் தொலைவைக் கடந்து காடும்நாடும் கடந்து கல்லும் முள்ளும் கடந்து வந்துற் றார். இவ்வாறு வரும் வழிகளில் பல அல்லல்களை உற்றகாரணத்தால் முரசு கட்டில் நன்கு அலங்கரிக்கப் பட்டு மெத்தென்ற விரிப்பு விரிக்கப்பட்டிருத்தலை அறிந்து, அதுபோது அதன்மீது எப்பொருளும் அமர்த் தப்பட்டிராத நிலையினையும் உணர்ந்து, அதன்மீது ஏறிப் படுத்து உறங்கி விட்டனர்.

முரசு கட்டில் என்பது அரசர்களின் தசாங்கங்களின் ஒன்ருன முரசு என்னும் வாத்தியம் அமைக்கப்படும் இடமாகும். அது நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும். அதன் மீது முரசு தவிர்த்து வேறு எதுவும் இருத்தற்கு இடன் இல்லை. அவ்வாறு இருக்கக் காணநேரின் அங்ஙனம் இருத்தியவர்கள் மன்னனது சீற்றத்திற்குஆளாகி அவனது வாளால் இரு பிளவாகத் துண்டிக்கப்படும் தண்டனைக்கும் உள்ளாவர். இத்தகைய பெருமைக்குரிய இடமாகிய அரசுகட்டில், வைக்கப்பட்ட முரசை, நீராட்டிக் கொணரும் பொருட்டு எடுத்துச் சென்றமையின், அக்கட்டில் முரசின்றிக் கிடந்தது என்ருலும், புலவர் தாம் கொண்டுள்ள களைப்பினுல் அதன்மீது ஏறி உறங்கலுற்ருர். அத்தருணம் சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை ஆண்டுப் போந்து, தனது முரசு கட்டிலில் முதியவர் ஒருவர் படுத்து உறங்குவதைக் கண்ணுற்ருன். அம்முதியவர் புலவர் என்பதை உணர்ந்ததும், அவருக்கு அரச முறைப்படி தண்டனைக்குள்ளாக்க வேண்டுவது முறையே ஆயினும், அதனைச் செய்யாது தனது வலிய திருக்கரத்தைக் கொண்டு மேலும் அப்புலவர் சிரமத்தை நன்கு தீர்த்துக் கொள்ள விசிறி கொண்டு வீசலானுன். நல் உறக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்த மோசி கீரனுர் திடுமெனத் தம் மீது இளங் காற்றுப் படுவதை ஓர்ந்து விழித்துக் கொண்டார். தம் எதிரே மாபெரும் மன்னன்

சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பான் தானே விசிறிகொண்டு இவ்வாறு வீசுகின்ருன் என்று உணர்ந்தார். அதுபோது தமது வாயினை விண்டு கீழ்வருமாறு அரசனது செயலைப் பாராட்டிப் பேசத்தொடங்கினர். "குற்றம் நீங்க வலித்துக் கட்டப்பட்டவார் பொருந்திய கருமரத்தால் செய்யப்பட்ட இருள் பொருந்திய பக்கம் பொலிவுடன் விளங்க மயிலினது அடர்ந்த பீலியால் தொடுக்கப்பட்ட ஒள்ளிய புள்ளிகளை யுடைத்தாகிய நீலமணி போலும் நிறத்தை யுடைய பொன்தளிரை யுடைய உழிஞை மலர் பொலியும்படி சூட்டப்பட்டு, இரத்தப்பலி கொள்ளுவதும்,பகைவர்கட்கு அச்சம் தரும்படி அதிரும்படியான துமான வீரமுரசம் நீராடி வருவதன்முன் எண்ணெயினது நுரையையுடைய கட்டிலினிடத்தே, இதனை முரசு கட்டில் என்பது அறியாது ஏறிப்படுத்துக்கொண்ட என்னைச் சினம் தோன்ற இரு கூறு படுத்த வேண்டிவாள் கொண்டு வீசவேண்டிய நீ அதனைச் செய்யாது இருந்த செயலே நீ தமிழ் மொழியினிடத்தும் தமிழ்ப் புலவர்களிடத்தும் கொண்டுள்ள பற்றுக்கு ஏற்ற சான்ருகும். ஆனல், நீ முரசுகட்டிலில் உறங்கிய என் அருகுவந்து உனது வன்மை மிக்க முழவு போலும் தோளினை அசைத்துச் சாமரத்தால் என்னைக் குளிர வீசினய் அல்லவா? இப்பண்பினை யான் என்னென்று பாராட்டுவேன்? வெற்றி பொருந்தப்பட்ட தலைவனும் நீ இவ்வாறு செய்தமைக்குக் காரணம் யாதோ?"

என்று வினவிப் பாராட்டுவராயினர். உண்மையில் இச் சேரமன்னன் செயல் அரிய செயல் அன்ரே? இவன் தமிழ்ப் புலவர்கள்மாட்டுக் கொண்ட அன்பு இத்துணைத்து என்று உறுதியாகின்றதன்ரே?

இன்னேரன்ன சிறப்புடைய மன்னன், பொய் யற்ற பெருஞ்செல்வம் படைத்த செல்வக் கடுங்கோ என்னும் சேரமன்னனுக்கும் வேளாவிக் கோமான் பதுமன் தேவி ஈன்ற திருமகன் ஆவான். அருந்திறல் படைத்த அரசன் ஒள்ளிய புகழ் அமைந்த கோமான். இவன் அரசேற்றுச் செங்கோல் செலுத்திய பதினேழு ஆண்டுகளில் பல அரிய செயல்களைச் செய்தவன்.

சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் வீரத்தை, இவனைப் பற்றிப் பாடப்பட்ட பதிற்றுப் பத்தில் எட்டாம் பத்தில் உள்ள பத்துப்பாடல்கள் நன்கு அறிவித்து நிற்கின்றன. இவனேடு எதிர்த்த வர்கள் அலமந்து தெருமந்து திகைத்துள்ளனர். தோட்டி என்னும் மலையை இவன் வென்று கொண்ட போது, அம்மலையைச் சார்ந்த ஊர்கள் எரியூட்டப் பட்டன. அதனுல் எழுந்தபுகை திசைகள் அனைத்தை யும் மறைத்துப் பரவியது.

யாதவர்களின் தலைவனுனக் கழுவுள் என்பான் ஒரு வன் இம்மன்னன் காலத்தில் இருந்தான். அவன் ஓர் சிற்றயரசனும் ஆவான். அவனது ஊர் காமூர் ஆகும்.

அவன் மிகவும் குறும்பு செய்து கொண்டிருந்தான். அவனது கோட்டையின் மதில் மிகவும் பலமுடைய தாய் இருந்தது. இப்படி இருந்தும் அதனைத் தகர்த்து அவனது ஊர் பாழாகும்படி செய்தனன் சேரமான். கழுவுளான் தலை கீழிடுமாறு பொருது வெற்றி கொண்டான். அவன் தனது தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு அவன் கொடுத்த திறைகளைப் பெற்றும் மற்றும் தனக்குத் திறை கொடா நிலையிலிருந்த குறும்பர்களின் நாட்டில் நுழைந்து அதனையும் சூறையாடிப் பாழாக்கினன். இங்ஙனமெல்லாம் போரிட்டுப் புகழ் கொள்ளும் இம்மன்னன் முன் எவரும் தலை எடுக்க ஒண்ணாத நிலையில் இருந்தனர்.

இம்மன்னனை எதிர்த்தவர்கட்கு இவன் ஆண் சிங்கம் போன்றும், கொடிய தீயைப் போன்றும் விளங்கினன். வீரத்துடன் சான்றோர்களைப் போலச் சூழ்ச்சித் திறனும் அமைந்தவன். இவனது படையில்இருந்த படைத்தலைவர்கள் சூரியனைப்போலக் காயும் அத்துணை வெம்மையுடையவர்களாய் விளங்கினர்.

இம்மன்னனைப் பற்றிப் புகழ வந்த அரிசில் கிழார் "பெருவேந்து"என்றும் சோழர்களை வென்றுஅவர்களின் தலைநகரைக் கைக்கொண்டதனால் "புகார்ச் செல்வ" என்றும் இவ்வாறே பாண்டியர்களை வென்றதனால் "பூழியர் மெய்ம்மறை" என்றும், கொல்லிமலைக்கு உரியவன் என்ற கருத்தில்"கொல்லிப் பொருந"என்றும் குறிப்பிட்

டுள்ளார். இவனது வளனும் ஆண்மையும், வண்மையும் அளவுகடந்தன. இவன் பகைவர்களிடம் தமது புலவராம் அரிசில் கிழாரை அனுப்பி அவர்களை அடங்கிப் போகுமாறு கூறுமாறு செய்ததாகவும் தெரிகிறது.

இச் சேரமன்னன் தேவர்கள் மகிழும்படி பல யாகங்களையும் செய்துள்ளான். பல நோன்புகளையும் மேற் கொண்டுள்ளான். சால்பும் செம்மையும், பிறவும் பெற்ற அரசக் காவற்குரிய அறிவுவாய்ந்த பிள்ளையைப் பெற்றவன். இவன் அறிவு சான்ற பெருமகனுய் விளங்கினமையால் நரை மூதாளன் ஒருவனுக்குத் தவத்தை மேற்கொண்டவர்கட்குத்தான் வளமையும் மாண்பும் வளனும் மக்கட் பேறும் தெய்வ அருளும் கிட்டுமென உபதேசம் செய்தவன். தவமாவது ஈண்டுக் காட்டிற்குச் சென்று மூச்சினை அடக்கி உண்ணுது உறங்காது மேற் கொள்ளும் செயல் அன்று. நாயனுர் கூறியுள்ள தனக்கு வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்து எவ்வுயிர் கட்கும் தீங்கு செய்யாது வாழ்கின்ற வாழ்க்கையே ஆகும். இங்ஙனம் அறிவும், ஒழுக்கமும் அமைந்தவனுயும் பகைவர்கட்குப் புலியையும், யானையையும் கொல்லும் வீரமிக்க சிங்கத்தையும் போன்று துலங்கினுன். இவனேடு பெரும் போர்புரிந்த பகைவர்கள் இவனுல் கைப்பற்றப்பட்டு, அவர்கள் நன்செய் நிலங்கள் எல்லாம் புன்செய் நிலங்களாக மாற்றப்பட்டு வெள்வரகு

விதைக்கப்பட்டு அதனையே அப்பகைவர் உண்டு வாழும் நிலையினைப் பெறுவர். வீரநெஞ்சுடன் ஈர நெஞ்சம் இவன்பால் இருந்ததை அரிசில்கிழார் "இரந்தோர் வாழ நல்கி, இரப்போர்க்கு ஈதல் தண்டா (தப்பாத) இறைவன்" எனப் போற்றி யுள்ளார். இரவலர்கட்குப் பகைவரிடமிருந்து பெற்ற பசுக்களைத் தனது பாசறையிலே வீற்றிருந்து ஈந்து வந்தவன். இவன் போரில் ஈடுபடுதலையே வினோத மாகக் கொண்டவன். இவனது நால்வகைப் படை கள் எண்ணிறந்தனவாக இருந்தன. "தேரும் மாவும் மாக்களும் எண்ணற் கருமையை" என எடுத்துப் பேசியுள்ளார் புலவர். இவன் போரில் ஈடுபட்டுநின்ற நிலையில் தன் உயிருக்கு இறுதி வருமே எனச் சிறிதும் எண்ணாதவன். அவ்வாறே இரவலர் நடுவில் இவன் இருக்கும் அமையத்துத் தனக்கென இருக்கவேண்டுமே என எண்ணாது யாவற்றையும் ஈய வல்லவன். பெரியோர்களைப் போற்றும் இயல்பினன். சிறியோர்களை அன்புடன் அணைத்துக் காப்பவன்.

இன்னோரன்ன அருமை பெருமை வாய்ந்த சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை வாழ்ந்த காலமும் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி வாழ்ந்த காலமும் ஒன்றே. சேரமான் வெற்றி மேல் வெற்றி கொண்டு பல நாடுகளை வென்று தன் நாட்டின் நிலப் பரப்பைப் பெருக்கிக் கொண்டு வந்தான். இங்ஙனம்

பரப்பிய சேரமான் நாடு தகடூர் வரையிலும் நெருங்கி விட்டது. பிற மன்னர்களுடன் போரிட்டு வெற்றி கொண்டது போலத் தன்னோடும் பொருது தகடூரைக் கைப்பற்றக் கூடும் என்று எண்ணினான். அதனால் அவனது மனம் அமைதி உற்றிலது. இங்ஙனம் மன அமைதியற்ற நிலையில் இருந்த அதிகன் தன் ஆணை வழிநிற்கும் வேளிர் தலைவர்களையும் ஆயர் தலைவர் களையும் கூட்டி, இச்சேர மன்னனை அடக்கத் திட்டம் இட்டான். அவ்வாறு கூட்டித் திட்ட மிட்டபோது ஆயர் தலைவனான கழுவுள் என்பான் மட்டும் அதிகனது போக்கிற்கு இணங்கினன். என்றாலும், கழுவுள்ளாம் ஆயர் தலைவன், முன்பு ஒருசமயம் சேரமானால் அடக்கப் பட்டவன் எனினும், அதிகமான் சிறிதும் அஞ்சாத வனாகிச் சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையுடன் எதிர்த்துப் போரிட்டான். சேரனது படைகள் தகடூரைச் சூழ்ந்து கொண்டன. ஊரைத் தீக்கிரை யாக்கின. ஊரெங்கும் தீயும் புகையும் நிறைந் திருந்தன. அதிகனது சேனைத் தலைவர்கள் பலர் பிடிபட்டுச் சேரன் முன் கொணர்ந்து நிறுத்தப் பட்டனர்.

அதிகமானிடம் அரிசில்கிழார் பலமுறை வந்துற்றுப் போரை நிறுத்திச் சேரனுடன் சமாதான மாகப் போமாறு கூறினர். மற்றும் பலரை அனுப்பிப் போரை மேற்கொள்ளாதிருக்கப் புலவர் முயன்றனர்.

ஆனால் அதிகன் தன்னுடன் இருந்தவர்கள் கொடுத்த ஊக்கத்தினால், முன் வைத்தகாலைப் பின் வைக்காது சேரனுடன் எதிர்த்தே போரிட்டான். படை மறவர் பலர் மாண்டனர். களிறுகள் பல களத்திலே பட்டன. இவுளிகள் பல இறந்தன. வேளிரும் வேந்தரும் வெந்நிட்டு (புறமுதுகு காட்டி) ஓடினர். இந்நிலையினை அதிகன் கண்டும் அஞ்சாதவனாய்த் தனியே நின்று சேரனை எதிர்த்தான்: அந்தோ ! அருங் கொடையாளியும், பெருவீரனுமான அதிகன், சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை விடுத்த ஆயுதம் ஒன்றால் மார்பகம் பிளக்கப்பட்டு வீரசுவர்க்கம் புகுந்தான். முடி சார்ந்த மன்னரும் மற்றும் உள்ளோரும் முடிவில் ஒருபிடி சாம்பராய் வெந்து மண்ணாவது உண்மை தானே ! வாழ்வது மாயம் உடல் மண்ணாவது திண்ணம்.

இவ்வாறு தன்னால் கொலையுண்ட அதிகனுக்கு இறுதியாகச் செய்யும் கடன்களைத் தானே முன்னின்று செய்தான். இதற்குக் காரணம் அதிகன் சிறிதும் அஞ்சாது அறம் பிறழாது எதிர்த்துப் போரிட்டதனாலும் ஈரத்தாலும் வீரத்தாலும் சிறப்புற்று விளங்கினதாலும் ஆகும்.

சேரமான் பெருஞ் சேரல் இரும் பொறை தகடூரை முற்றுகை இட்டு அதிகனை வென்ற செய்திகள் பதிற்றுப்பத்தில் எழுபத்தெட்டாம் பாட்டில்“தகடூர் நூறி”

(அழித்து) என்று கூறப்பட்டதால் அறிய வருகிறது. "பல்வேல் தானையுடைய அதிகமானை வென்று முரசும் குடையும் கலனும் கொண்டு சிறப்பாகக் கள வேள்வி புரிந்தவன்" என எட்டாம் பத்தின் ஈற்றில் உள்ள பதிகத்தாலும் தெரியவருகிறது. இது குறித்தே இச் சேரமன்னன் "சேரமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை" என்ற சிறப்புடன் கூறப்படும் பெருமையுடன் விளங்கினன்.

அதிகமான் இறந்தது குறித்து ஔவையார் பாடிய பாடல்கள் மிகவும் உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மையன. அவற்றையும் ஈண்டுக் காண்போமாக.

"அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சிக்கு இனிய தேறல் சிறிது கிடைப்பினும், கிடைத்தது சிறிதுதானே என்று தானேபருகாது எம் போன்ற புலவர்க்கும் ஈயும் இயல்பினன். மிகுதியாகத் தேறலைப் பெற்றானாயின் நாங்கள் பாடி நிற்போமாயின் தான் மகிழ்ந்து எமக்கும் ஈந்து பருகி உண்டு களிப்பவன். தான் உண்ணும் உணவு சிறிதாயினும் தான்மட்டும் ஒரு கலத்தில் அதனை உட்கொள்ளும் இயல்பினன் அல்லன். அச்சிறு சோற்றையும் பல கலன்களில் பகிர்ந்து பலரையும் உண்ணுமாறு செய்பவன் இத்தகைய இயல்பினன் பெருஞ்சோறு ஞான்று பலர்க்குப் பகிர்ந்து உண்பவன். தனக்கு எங்கெங்கு நல் இறைச்சிகள் கிடைக்குமோ, அவற்றை எம்போன்ற புலவர்கட்குஈந்து எஞ்சியதை உண்பவன். ஆ! இவனது ஈகை

யின் சிறப்புத்தான் என்னே! ஆனால், போர்முனையில்பகைவர்களை எதிர்த்து அவர்கள் விடும் அம்புகளை மார்பகத்தே ஏற்கும் ஒப்பிலா வீரன் இவனே ஆவான். இவன் என்மாட்டுக்கொண்டிருந்த அன்பின் பெருக்கை யான் என்னென எடுத்து இயம்புவேன்? நரந்த மலரினைப் போல பணக்கும் தன் கையால் புலால் நாற்றம் வீசப் பெறும் எனது தலையினைத் தடவிக் கொடுத்து மகிழ்வானே! இதுபோது சேரமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரல் இரும்பொறையின் அம்பினால் துளைக்கப்பட்ட இவனது மார்பகம், இவனது மார்பகத்தை மட்டும் துளைத்தது என்று கூறுவது பொருந்தாதே! பாணர்தம் கையில்ஏந்திய அகன்ற மண்டையாகிய பாத்திரத்தையும் துளைத்து யாசகர்களது கையையும் துளைத்து இவனால் ஆதரிக்கப்படுபவர்களின் கண்ணின் பார்வையும் சோரும்படி அழகிய மொழிகளைப் பேசும் புலவர் நாவிலும் சென்று படிந்ததாகும். இவ்வாறு ஔவையார் வருந்திக் கூறியதன் கருத்து இவன் இறந்தமையால் பாணர் மண்டை நிறைய இடுவார் இல்லை என்பதும், புலவர் நாவினைத் துளைத்தது என்றதனால் புலவர்களால் பாடுவதற்குரிய வள்ளல்கள் இலர் என்பதும் ஆகும். இவன் இரவலர்கட்குப் பற்றுக் கோடாக அமைபவன் அல்லனோ? இவன் இதுபோது யாண்டு உளனோ? இனிப் பாடுநரும் இல்லை; பாடுநர்க்கு ஈபவர்களும் இல்லை. ஆனால் உலகில் பிறரால் சூடிக்கொள்ள விரும்பாத நிலையில் மலர்ந்

துள் ள் பகன்றைமலர் போலப் பிறர்க்கு உதவாத செல்வம் படைத்தவர்கள் பலர் நாட்டில் இருக்கின்றனர். இருந்து பயன் என்னை?" என வருந்திக் கூறினர்.

ஔவைப்பிராட்டியார் இளந்திரையனிடம் சென்று தூது உரைத்தபோதும், "இல்லோர்களின் அதாவது வறியவர்களின் உறவினர்க்குத் தலைவன் அதிகன் என்றும், மிகுந்த பொருள் தனக்குக் கிடைத்தால் கொடுத்தும், உணவு கிடைப்பின் பலரோடு உண்டும் வாழும் இயல்பினன்" என்றே பாடியுள்ளார்.

அதிகனது சிறப்பைக் குறித்து ஔவைமட்டும் பாடி வருந்தினர் இல்லை. எந்தச் சேரமான் இவ்வதிகனைக் கொன்றானோ, அச் சேரமன்னன் அவைக்களப் புலவரான அரிசில் கிழாரும் இவனது சிறப்பைக் குறித்து மிக மிக வருந்திப் பாடியுள்ளார்.

அரிசில் கிழார் வருந்திக் கூறியவை பின் வருபவை. "அதிகன்செவ்விய ஆட்சிசெலுத்துபவன். வழிபோவார் தங்கு தடை இன்றித் தங்கிச் செல்லுதற்கான உண்டியும் உறையுளும் அமைத்தவன். சொன்ன சொல் தப்பாத மொழியுடையவன். அத்தகைய வீரனை ஏ இயமனே! அறமில்லாத கூற்றுவனே! கொன்றனையே! அப்படி அவனைக் கொன்றதால் உனக்குத்தான் பெரு நட்டம். அவன் போரிட்டு வீரர்களைக் கொன்று வந்ததனல் அன்றோ,நீ பசி அறியாது வாழ்ந்து வந்தாய். அவ்வாறு இருக்க அவனையே கொன்று விட்டாயே!

உன் செயல், விளைச்சலுக்குக் காரணமான விதை நெல்லையே உணவுக்குப் பயன் படுத்திக் கொண்ட செயல் போன்றது அன்றோ?'' என்று இயமனை வையும் முகத்தால் அதிகனது சிறப்பைக் குறித்து வருந்திப் பாடியுள்ளார்.

அதிகமான் இறந்துபட்ட பின் அவனது உடலம் ஈமத் தீயில் ஏற்றப்பட்டுச் சுடப்பட்டது. அங்ஙனம் சுடப்பட்டபோது புகை ஆகாயத்தை அணுகிப் புகைந்தது. இதனால் அவனது உடலம் வெந்துசாம்பலாகியது. என்றாலும், ''விளக்கத்தால் சூரியனுக்கு நிகராக விளங்கியவனும் குளிர்ந்த சந்திரனைப்போன்ற வெண் கொற்றக் குடையினை யுடையவனுமான அதிகனது புகழ் என்றும் அழியாது!'' என்றும் அரிசில் கிழார் வருந்திப் பாடியுள்ளார்.

8. அதிகமானும் நடுகல்லும்

அதிகன் இறந்த இடத்தில் வீரர்க்கு எடுக்கப்படும் நடுகல்லை நாட்டினர். இந் நடுகல் இன்னது என்பதை அறிதல் இன்றியமையாதது அல்லவா? நம் நாட்டுப் பழைய கோயில்களின் சுவர்களில் பல எழுத்துக்களைப் பார்க்கின்றோம். இவையே கல்வெட்டுக்கள் எனப்படும். இவை கல்லில் வெட்டப்படுவதனால் இவை கல் வெட்டுக்கள் எனப்பட்டன. இவ்வாறு கல்வெட்டுக்கள் தோன்றுதற்கு மூல காரணம் நடுகல் நட்டது கொண்டே ஆகும். நடுகின்ற கல்லே நடுகல் எனப்படும். கல்லை நடுதல் எனில் வெறும் கல்லை நடுதல் என்பது பொருள் அன்று. அக்கல்லில் சில செய்திகளைப் பொறித்தே நடுதலாகும்.

இத்தகைய நடுகற்களில் எக்குறிப்பினை நடுதல் என்ற வினா எழும் அன்றோ? போரில் புற முதுகு காட்டாது தன்னால் ஆனவரையில் போரிட்டு வீரசுவர்க் கம் புகுந்த வீரனது பீடும் பேரும் மற்றும் உள்ள சிறப்புக்களும் பொறிக்கப்பட்டு அவனது நினைவுச் சின்னமாக நடப்படுவதே நடுகல் ஆயிற்று. இவ்வாறு எழுந்த நடுகல்லில் எழுதிய எழுத்துக்களை அடிப் படையாகக்கொண்டே கோயில்களின் சுவர்களில் கல் வெட்டுக்கள் திகழலாயின.

நடுகல் நடுதல் என்பதனுல் கண்ட கண்ட கற்களைக் கண்டவாறு நட்டுவிடுதல் என்பதன்று. முதற்கண், இங்ஙனம் நடுதற்குரிய கல் உள்ள இடத்தை ஆராய்ந்து காணுதல் வேண்டும். கண்ணகிக்குக் கல் எடுக்கத் தொடங்கிய செங்குட்டுவன் இமயம் சென்முன், என்று சிலப்பதிகாரம் செப்புவதை மறத்தல் கூடாது. நடுகல்லுக்கு ஏற்ற கல் பொதிகைமலையிலும் இமயத்திலும்தான் உள்ளது என்ற குறிப்பையும் அந்தச் சிலப்பதிகாரத்தின் மூலமே தெரிகின்ருேம். இவ்வாறு நடுகல்லுக்கு ஏற்ற கல் இருக்கக் காண்டலே **காட்சி** எனப்படும். கண்டதும் அதனை எடுத்தற்கு ஒரு நன்னுளைக் குறித்து அந்நாளில் கால் கோள் விழாச்செய்தல் வேண்டும். இதுவே **கால்கோள்** என்பது. கால்கோளே இக்காலத்தில் தவருகக் கடைக்கால் எடுத்தல் என்று கூறப்பட்டு வருகின்றது. அங்ஙனம் எடுத்த கல்லை நீரில் குளிப்பாட்டுதல் வேண்டும். குளிப்பாட்டுதல் என்றதும் எந்நீரிலாகிலும் அதனைக் குளிப்பாட்டுதல் என்பது அன்று. புண்ணிய தீர்த்தங்களில் குளிப்பாட்டுதல் முறை என நூல்கள் உரைக்கின்றன. கங்கை, காவிரி முதலான புண்ணிய நதிகளில் நீராட்டுதல் நியதி என்பதும் தெரியவருகின்றது. இதனையே **நீர்ப்படை** என்பர். இதன் பிறகு இறந்தவனுடைய பெயரையும் ஊரையும், சிறப்புற எழுதி நடுதல் வேண்டும். இதுவே நடுகல் என்று கூறப்படும். நடுகல் எம்முறையில் நடப்பட்டது என்

பதை அகநானூறு, போரை வென்ற போர் வீரனது பெயரையும் பீடையும் (பெருமை) எழுதி "மயில் பீலி சுட்டி நடுவார்," என்று கூறுகிறது. இக்கருத்தே புறநானூற்றிலும் காணப்படுகிறது. அப் புறநானூறு, "அணிமயில் பீலி சூட்டிப் பெயர் பொறித்து இனி நட்டனரே கல்லும்" என்று கழறுகிறது. இவ்வாறு நடுகல் நடப்படும் குறிப்புச் சேரமான் பெருமான் நாயனாரது திருவாரூர் மும்மணிக் கோவையினுள் காணப்படுகிறது. இத்தகைய நடுகற்கள் நம் நாட்டில் பல இடங்களில் இருந்தன என்பதை மலைபடு கடாம் என்னும் நூல் "எண்ணு மிகப் பல வே" என்று இயம்புவதிலிருந்து உணரலாம்.

இவ்வாறெல்லாம் நடப்பட்ட கல்லின் முன், பெரும் படையல் போடுவர். அப்படையலில் இறந்த வீரனுக்கு உகந்த பொருள்களைப் படைப்பர். இவ்வாறு படையல் இட்டுப் படைக்கப்படுவதே **பெரும் படை** எனப்படும்.

இங்ஙனம் பெரும் படையல் இட்டபின் அவனைச் சார்ந்த உறவினரும் நண்பரும் அவனது புகழ் இம்மையிலும் அழியாது வாழ்வதாக என்று வாழ்த்துக் கூறுவர். அதுவே வாழ்த்து என்னும் பெயர்க்கு உரியது. இவ்வாறு நடுகல் நடப்படுதல் வேண்டும் என்று நமது ஒழுகலாற்றை முறைப்படி ஓதும் தொல்காப்பியம் சொல்லுகிறது. மேலே குறித்த நடுகல்லைப்

பற்றிய ஆறுவகை நிலைகளையே "இருமூன்று வகையில் கல்லொடு புணர!" என்று அந்நூல் அறைகிறது.

மேலே கூறப்பட்ட முறையில் அமைக்கப் பட்டதே அதிகனுக்கு எடுத்த கல்லும் ஆகும். அதில் அவனது வீரச் சிறப்பையும் ஈகைச் சிறப்பையும் ஏனைய சிறப்பையும் பொறித்தனர். மலர் மாலை சூட்டி அலங்கரித்தனர். பீலி சூட்டிப் பெருமை கொண்டனர். அக்கல்லின் முன்னே தேறலைக் கலத்தில் பெய்து வைத்தனர். இதனைக் கண்டார் ஔவையார்: "வீரர்களே! சுற்றத்தவர்களே! இங்கு இறந்துபட்டுக் கிடக்கும் அதிகன் ஈவானே அன்றி ஏற்காதவன்; சிகரம் ஓங்கிய மலைநாடுகள் பலவற்றையும் கொடுத்தாலும் கொள்ளாதவன். அத்தகையவன் இந்தக் கள்ளை ஏற்பானு?" என்று கூறி வருந்தினர்.

இங்ஙனம் ஔவையாரும் அரிசில் கிழாரும் அவனியுள்ளாரும் வருந்தும் நிலையில் விழுப்புண்பட்டு அதிகன் இறந்தனன். அவன் இறந்தனன் ஆயினும் அவனது புகழ் மாயாது அல்லவா!

> தோன்றில் புகழோடு தோன்றுக அஃதிலார்
> தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று.

என்னும் குறட்பாவிற்கு இவனும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாய் நிலவிப் பூத உடல் நீத்துப் புகழ் உடல் பெற்றனன்.

பயிற்சிகளும் வினுக்களும்

கீழ்வரும் பயிற்சிகளுக்கும் வினுக்களுக்கும் ஒன்றரைப் பக்க அளவில் விடை தருக :—

1. ஈகை என்னும் தலைப்புத் தந்து ஒரு கட்டுரை வரைக.
2. ஈகையினை மேற்கொண்ட எழுவர்களைப் பற்றிக் குறிப்புத் தருக.
3. அதிகமானைப்பற்றி அறிவன யாவை ?
4. புத்திரப் பேற்றின் சிறப்பைப் புலவர்கள் எங்ஙனம் சிறப்பித்துள்ளனர்?
5. பொகுட்டெழுனி என்போன் யாவன்? அவனைப் பற்றி அறிந்தவை யாவை ?
6. அதிகமான் ஔவையாருடன கொண்டிருந்த பற்று எங்ஙனம் புலனுகின்றது ?
7. அதிகனது வீரத்தைப் பற்றி விளக்கமுற எழுது.
8. இளந்திரையன் யாவன் ? அவனைப்பற்றி அறிந்தவை யாவை ?
9. தூதுவர் பண்புகள் எவை?
10. ஔவையார் அதிகனுடன் பகைத்தவர்கட்கு உரைத்தவை யாவை ?
11. சேரமான் பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை என்போனைக் குறித்து அறிந்ததை எழுது.

12. அதிகன் இறந்தபோது புலவர்கள் வருந்திக் கூறியவை யாவை?

13. நடுகல்லைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைக.

14. அதிகனது வாழ்க்கை வரலாற்று மூலம் அறியத் தக்க தமிழ் நாட்டுப் பண்புகளைப் பற்றி எழுது.

குறிப்புரை

பக்கம்

1. அறைந்துள்ளனர்—கூறியுள்ளனர்.
2. ஆற்ருதார்—வாங்கியதைத் திருப்பிக்கொடுத்தலைச் செய்ய இயலாத அத்துணை ஏழையர்.
3. காமுகர்—பெண்களின் மீது ஆசை கொள்பவர்; அலந்தவர்—வாடியவர், துன்பமுற்றவர்; சால—மிகவும்; புகல்கிறது—கூறுகிறது; இரக்கின்றது—பிச்சை கேட்பது.
4. எவ்வம்—துன்பம் தரும் மொழி; அருத்தியன்—செல்வம் உடையவன்; இசைக்கின்றனர்—கூறுகின்றனர்; இளிவரவு—இழிவு; வெஃகி—விரும்பி; பகர்கிறது—கூறுகிறது; பிறன்கண்—வேறு ஒருவனது வீட்டு வாசல்; நல்குவர்—கொடுப்பர்.
5. ஈட்டினர்—தேடினர்; இன்மை—வறுமை; உவக்கும்—மகிழும்; சாற்றுகிறது—கூறுகிறது; இம்மை—இப்பிறப்பு; மறுமை—மறுபிறவி; வைப்புழி—வைக்கும் இடம்.
6. வாய்ப்பு — சந்தர்ப்பம்; வரைகின்ருர்—எழுதுகின்ருர்; துய்ப்போம்—அனுபவிப்போம்; தேட்டை—தேடிக்கொணர்ந்த செல்வம்.
7. சூளுரை—சபத மொழி; கரப்பவர்—ஒளிப்பவர்.

8. ஏது—காரணம்; பொற்பு—அழகு; உன்னி—எண்ணி.
9. ஆற்ருது—பொறுக்க இயலாது.
10. கலிங்கம்—ஆடை; படாஅம்—ஆடை; மஞ்சை—மயில்; பனிக்கும்—குளிரால் நடுங்கும்; புனல்—நீர்; ஏத்தின—போற்றின.
11. முரண்—மாறுபாடு; புரவலன்—அரசன்; ஓர் அறிவு—தொட்டால்மட்டும் உணரும் ஸ்பரிச உணர்ச்சி.
12. வீ—மலர்; கறங்கு—ஒலிக்கும்; தீட்டியுள்ளார்—பாடியுள்ளார்; இயைத்து—இணைத்து.
13. இத்துணைத்து—இவ்வளவினை உடைத்து; ஞாலம்—உலகம்; இசை—புகழ்; கோநகர்—தலைநகர்; பொர—சண்டை இட.
14. அணி—வரிசை; நிருபன்—மன்னன்; அமர்—சண்டை; மறம்—வீரம்; ஈரம்—இரக்கம், அன்பு; புரவி—குதிரை.
15. கோடியர்—கூத்தர்; செறிந்தது—தைத்தது.
16. குரிசில்—சிறந்தோன்; கண்ணி—மாலை; கலன்—ஆபரணம்; வானம்—மழை; வள்ளியோய்—வள்ளலே; நட்டோர்—நண்பர்.
17. களிறு—யானை; வண்மை—ஈகை; பரிபவம்—துன்பம்.
18. கிழவன்—உரியவன்; சேட்புலம்—நீண்ட தூரத்தில் உள்ள இடம்.
19. ஆல்அமர் செய்வன்—சிவபெருமான்.

20. சான்றவன்—நிறைந்தவன்.
21. விண்ணவர்—தேவர்; தண்தார்—குளிர்ந்த மாலை. நெடியோன்—இந்திரன்; ஆர்ப்பு—ஒலி.
22. திரு—இலக்குமி.
23. கண்ணி—மாலை.
24. குன்றையாளியார்—சேக்கிழார்.
25. தெரியல்—மாலை; ஆர்—ஆத்தி; மலைந்தனர்—போரிட்டனர்.
26. புடையல்—மாலை.
27. கொடும்பூண் — வளைவுடைய ஆபரணம்; கணைய மரம்—பெரிய பெரிய வாயில் கதவு களின் குறுக்கே இடப்பட்டமரம்.
28. ஆவுதி—யாகம்; அமரர்—தேவர்; பேணி—போற்றி; அருந்தி—உண்ணுமாறு செய்து; இவண்—இவ்வுலகில்.
29. கா—சோலை; இலகும்—விளங்கும்.
30. பதுமை—பொம்மை.
31. கவின்—அழகு.
32. உறையுள்—தங்கி இருக்கும் இடம்.
33. கோள்முறை—கொள்ளவேண்டிய முறை.
34. எயில்—கோட்டை; கடந்து—வென்ற; வேட்ட—யாகம் செய்த.
35. புனல்—நீர்.
36. பிணிப்புண்டு—கட்டுண்டு.
37. எம்-ஐ—எமது தலைவர்.

38. அவணின்று—அவ்விடத்திலிருந்து ; ஒருப்பட்டனர்—சம்மதித்தனர் ; வாளா—வெறுமனே ; மகார்—பிள்ளைகள்.

39. நல்காது—தராது.

40. ஊதியம்—வருவாய்; பெருமிதம்—தம்மேம்பாடு.

41. வேட்டவாறு—விரும்பியபடி.

42. அரிதின் முயன்று—பெரிதும் சிரமத்தோடு ; ஐயம்—சந்தேகம் ; உசாவினன்—விசாரித்தனன் ; பார்—பூமி.

43. நுதல் — நெற்றி ; மிடறு — கழுத்து ; ஆக்கம்—உயர்வு.

44. பல்கு—மிகுதல்.

45. கடப்பாளன்—கடமையுடையவன்.

46. ஆற்றுல்—விதத்தால்.

47. ஓச்சி—வீசி.

48. மத்தகம்—யானையின் தலை நெற்றி.

49. இறுக்க—செலுத்த ; மறவர்களே—வீரர்களே.

50. பகர்ந்து—சொல்லி.

51. குருதி—இரத்தம்.

52. உசாவிய—கேட்ட ; துலங்கியது—விளங்கியது.

53. நூறி—அழித்து.

54. திகிரி—சக்கரம்.

55. கேழல்—பன்றி ; மேழி—கலப்பை ; கலை—மான் ; சிலை—வில் ; முத்தி—மோட்சம்.
56. கடாவினன்—கேட்டான்.
57. விடை இறுத்தனன்—பதில் கூறினன்.
58. உந்தப்பட்டு—தள்ளப்பட்டு.
59. தோன்றல்—பெருமையில் சிறந்தவன்.
60. தண்ணளி—குளிர்ந்த கருணை.
61. நலிவு—துன்பம்.
62. முடிக்கலம்—முடியாகிய ஆபரணம்.
63. அல்லல்—துன்பம்.
64. புன்கண்—துன்பம்.
65. அமர்—சண்டை.
66. பண்பு—குணம்.
67. சீற்றம்—கோபம்.
68. விழைதல்—விரும்புதல் ; உறுபொருள்—பெரும்பொருள்.
69. சர்வம்—எல்லாம்.
70. இத்துணைத்து — இவ்வளவினை உடையது.
71. விருந்து—புதுமை.
72. கூற்று—மொழி.
73. உளம்—மனம்.
74. மன்னன் மாட்டு—அரசனிடத்து ; புறம்—வெளியே ; போந்து—வந்து ; கோயில்—அரண்மனை.
75. அரி ஆசனம்—சிங்காசனம் ; வீறு—சிறப்பு; களிகூர்தல்—மகிழ்ச்சிமிகுதல்.

031,8
N58

76. தசாங்கம்—பத்து உறுப்புக்கள்; (படை, குடை, கொடி, முரசு, குதிரை, யானை, தேர், தார், மாலை, செங்கோல்) அரசு கட்டில்—சிம் மாசனம் ; ஓர்ந்து—அறிந்து.

77. சான்று—சாட்சி,

78. அலமந்து—அச்சங் கொண்டு ; தெருமந்து—மனம் சுழன்று.

79. புகார்—காவிரிப்பூம் பட்டினம் ; பூழியர்—பாண்டியர்.

80. சால்பு—பெருந்தன்மை ; சான்ற—நிறைந்த;

81. இறுதி—அழிவு.

82. பொருது—சண்டையிட்டு.

83. பட்டன—இறந்தன ; இவுளி—குதிரை.

84. தானை—சேனை; தேறல்—கள் ; ஞான்றும்—காலத்தும்.

85. பற்றுக்கோடு—ஆதரவு.

86. உறையுள்—வாழ் இடம்.

87. ஈமத்தீ—பிணம் சுட அமைக்கும் தீ.

88. பொறித்து—செதுக்கி.

தமிழ்நாடு ... ஆவணக் காப்பகம் நூலகம்
88425
சென்னை-600 008.